Tin mừng theo
Lu-ca

1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ quí nhân, vì có nhiều kẻ
dốc lòng chép sử về những sự đã làm nên trong
chúng ta,
2 theo như các người chứng kiến từ lúc ban
đầu và trở nên người giảng đạo đã truyền lại
cho chúng ta,
3 vậy, sau khi đã xét kỹ càng từ đầu mọi sự ấy,
tôi cũng tưởng nên theo thứ tự viết mà tỏ ra cho
ông,
4 để ông biết những điều mình đã học là chắc
chắn.
5 Trong đời Hê-rốt, vua nước Giu-đê, có một
thầy tế lễ, về ban A-bi-a, tên là Xa-cha-ri; vợ
người là Ê-li-sa-bét, thuộc về chi phái A-rôn.
6 Cả hai đều là công bình trước mặt Đức Chúa
Trời, vâng giữ mọi điều răn và lễ nghi của Chúa
một cách không chỗ trách được.
7 Hai người không có con, vì Ê-li-sa-bét son sẻ,
và cả hai đều cao tuổi.
8 Vả, Xa-cha-ri cứ theo thứ tự trong ban mình
mà làm chức tế lễ trước mặt Đức Chúa Trời.
9 Khi đã bắt thăm theo lệ các thầy cả lập ra
rồi, thì người được gọi vào nơi thánh của Chúa
để dâng hương.
10 Đang giờ dâng hương, cả đoàn dân đông
đều ở ngoài cầu nguyện.

11 Bấy giờ có một thiên sứ của Chúa hiện ra
cùng Xa-cha-ri, đứng bên hữu bàn thờ xông
hương.
12 Xa-cha-ri thấy thì bối rối sợ hãi.
13 Nhưng thiên sứ nói cùng người rằng: Hỡi
Xa-cha-ri, đừng sợ, vì lời cầu nguyện ngươi đã
được nhậm rồi. Ê-li-sa-bét vợ ngươi, sẽ sanh
một con trai, ngươi khá đặt tên là Giăng.
14 Con trai đó sẽ làm cho ngươi vui mừng hớn
hở, và nhiều kẻ sẽ mừng rỡ về sự sanh người ra.
15 Vì người sẽ nên tôn trọng trước mặt Chúa;
không uống rượu hay là giống gì làm cho say,
và sẽ được đầy dẫy Đức Thánh Linh từ khi còn
trong lòng mẹ.
16 Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-ên
trở lại cùng Chúa, là Đức Chúa Trời của họ;
17 chính người lại sẽ lấy tâm thần quyền phép
Ê-li mà đi trước mặt Chúa, để đem lòng cha trở
về con cái, kẻ loạn nghịch đến sự khôn ngoan
của người công bình, đặng sửa soạn cho Chúa
một dân sẵn lòng.
18 Xa-cha-ri thưa rằng: Bởi sao tôi biết được
điều đó? Vì tôi đã già, vợ tôi đã cao tuổi rồi.
19 Thiên sứ trả lời rằng: Ta là Gáp-ri-ên, đứng
trước mặt Đức Chúa Trời; Ngài đã sai ta đến
truyền cho ngươi và báo tin mừng nầy.
20 Nầy, ngươi sẽ câm, không nói được cho đến
ngày nào các điều ấy xảy ra, vì ngươi không tin
lời ta, là lời đến k” sẽ ứng nghiệm.
21 Bấy giờ, dân chúng đợi Xa-cha-ri, và lấy làm
lạ, vì người ở lâu trong nơi thánh.

22 Khi Xa-cha-ri ra, không nói với chúng được,
thì họ mới hiểu rằng người đã thấy sự hiện thấy
gì trong đền thánh; người ra dấu cho họ, mà vẫn
còn câm.
23 Khi những ngày về phần việc mình đã trọn,
người trở về nhà.
24 Khỏi ít lâu, vợ người là Ê-li-sa-bét chịu thai,
ẩn mình đi trong năm tháng, mà nói rằng:
25 Aáy là ơn Chúa đã làm cho tôi, khi Ngài đã
đoái đến tôi, để cất sự xấu hổ tôi giữa mọi người.
26 Đến tháng thứ sáu, Đức Chúa Trời sai thiên
sứ Gáp-ri-ên đến thành Na-xa- rét, xứ Ga-li-lê,
27 tới cùng một người nữ đồng trinh tên là Ma-
ri, đã hứa gả cho một người nam tên là Giô-sép,
về dòng vua Đa-vít.
28 Thiên sứ vào chỗ người nữ ở, nói rằng: Hỡi
người được ơn, mừng cho ngươi; Chúa ở cùng
ngươi.
29 Ma-ri nghe nói thì bối rối, tự hỏi rằng lời
chào ấy có nghĩa gì.
30 Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ,
vì ngươi đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời.
31 Nầy, ngươi sẽ chịu thai và sanh một con trai
mà đặt tên là Jêsus.
32 Con trai ấy sẽ nên tôn trọng, được xưng là
Con của Đấng Rất Cao; và Chúa, là Đức Chúa
Trời, sẽ ban cho Ngài ngôi Đa-vít là tổ phụ Ngài.
33 Ngài sẽ trị vì đời đời nhà Gia-cốp, nước Ngài
vô cùng.
34 Ma-ri bèn thưa rằng: Tôi chẳng hề nhận biết
người nam nào, thì làm sao có được sự đó?

35 Thiên sứ truyền rằng: Đức Thánh Linh sẽ
đến trên ngươi, và quyền phép Đấng Rất Cao
sẽ che phủ ngươi dưới bóng mình, cho nên con
thánh sanh ra, phải xưng là Con Đức Chúa Trời.
36 Kìa, Ê-li-sa-bét, bà con ngươi, cũng đã chịu
thai một trai trong lúc già nua; người ấy vốn có
tiếng là son, mà nay cưu mang được sáu tháng
rồi.
37 Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng
làm được.
38 Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin
sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền! Đoạn
thiên sứ lìa khỏi Ma-ri.
39 Trong những ngày đó, Ma-ri chờ dậy, lật đật
đi trong miền núi, đến một thành về xứ Giu-đa,
40 vào nhà Xa-cha-ri mà chào Ê-li-sa-bét.
41 Vả, Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng Ma-ri chào,
con nhỏ ở trong lòng liền nhảy nhót; và Ê-li-sa-
bét được đầy Đức Thánh Linh,
42 bèn cất tiếng kêu rằng: Ngươi có phước
trong đám đàn bà, thai trong lòng ngươi cũng
được phước.
43 Nhân đâu ta được sự vẻ vang nầy, là mẹ
Chúa ta đến thăm ta?
44 Bởi vì tai ta mới nghe tiếng ngươi chào, thì
con nhỏ ở trong lòng ta liền nhảy mừng.
45 Phước cho người đã tin, vì lời Chúa truyền
cho sẽ được ứng nghiệm!
46 Ma-ri bèn nói rằng: Linh hồn tôi ngợi khen
Chúa,
47 Tâm thần tôi mừng rỡ trong Đức Chúa Trời,
là Cứu Chúa tôi.

48 Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ
Ngài. Nầy, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là
kẻ có phước;
49 Bởi Đấng Toàn Năng đã làm các việc lớn cho
tôi. Danh Ngài là thánh,
50 Và Ngài thương xót kẻ kính sợ Ngài từ đời
nầy sang đời kia.
51 Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền
phép; Và phá tan mưu của kẻ kiêu ngạo toan
trong lòng.
52 Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ,
Và nhắc kẻ khiêm nhượng lên.
53 Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon,
Và đuổi kẻ giàu về tay không.
54 Ngài đã vùa giúp Y-sơ-ra-ên, tôi tớ Ngài, Và
nhớ lại sự thương xót mình. Đối với Aùp-ra-ham
cùng con cháu người luôn luôn,
55 Như Ngài đã phán cùng tổ phụ chúng ta vậy.
56 Ma-ri ở với Ê-li-sa-bét chừng ba tháng, rồi
trở về nhà mình.
57 Bấy giờ, đến ngày mãn nguyệt, Ê-li-sa-bét
sanh được một trai.
58 Xóm riềng bà con nghe Chúa tỏ ra sự thương
xót cả thể cho Ê-li-sa-bét, thì chia vui cùng
người.
59 Qua ngày thứ tám, họ đều đến để làm lễ cắt
bì cho con trẻ; và đặt tên là Xa-cha-ri theo tên
của cha.
60 Nhưng mẹ nói rằng: Không! phải đặt tên
con là Giăng.
61 Họ nói: Trong bà con ngươi không ai có tên

đó.
62 Họ bèn ra dấu hỏi cha muốn đặt tên gì cho
con.
63 Xa-cha-ri biểu lấy bảng nhỏ, và viết rằng:
Giăng là tên nó. Ai nấy đều lấy làm lạ.
64 Tức thì miệng người mở ra, lưỡi được thong
thả, nói và ngợi khen Đức Chúa Trời.
65 Hết thảy xóm giềng đều kinh sợ, và người
ta nói chuyện với nhau về mọi sự ấy khắp miền
núi xứ Giu-đê.
66 Ai nghe cũng ghi vào lòng mà nói rằng: Aáy
vậy, con trẻ đó sẽ ra thể nào? Vì tay Chúa ở cùng
con trẻ ấy.
67 Bấy giờ, Xa-cha-ri, cha con trẻ ấy, được đầy
dẫy Đức Thánh Linh, thì nói tiên tri rằng:
68 Ngợi khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-
ra-ên, Vì đã thăm viếng và chuộc dân Ngài,
69 Cùng sanh ra cho chúng tôi trong nhà Đa-vít,
tôi tớ Ngài, Một Đấng Cứu thế có quyền phép!
70 Như lời Ngài đã dùng miệng các thánh tiên
tri phán từ thuở trước,
71 Ngài cứu chúng tôi khỏi kẻ thù và tay mọi
người ghen ghét chúng tôi;
72 Ngài tỏ lòng thương xót đến tổ tông chúng
tôi, Và nhớ lại lời giao ước thánh của Ngài,
73 Theo như Ngài đã thề với Aùp-ra-ham là tổ
phụ chúng tôi,
74 Mà hứa rằng khi chúng tôi đã được cứu khỏi
tay kẻ nghịch thù, Ngài sẽ ban ơn lành cho chúng
tôi, trước mặt Ngài,
75 Lấy sự thánh khiết và công bình mà hầu việc
Ngài, trọn đời mình không sợ hãi gì hết.

76 Hỡi con trẻ, người ta sẽ kêu con là tiên tri
của Đấng Rất Cao; Con sẽ đi trước mặt Chúa,
dọn đường Ngài,
77 Để cho dân Ngài bởi sự tha tội họ mà biết sự
rỗi.
78 Vì Đức Chúa Trời chúng tôi động lòng
thương xót, Và mặt trời mọc lên từ nơi cao thăm
viếng chúng tôi,
79 Để soi những kẻ ngồi chỗ tối tăm và trong
bóng sự chết, Cùng đưa chân chúng tôi đi đường
bình an.
80 Vả, con trẻ ấy lớn lên, tâm thần mạnh mẽ,
ở nơi đồng vắng cho đến ngày tỏ mình ra cùng
dân Y-sơ-ra-ên.

2

1 Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập
sổ dân trong cả thiên hạ.
2 Việc lập sổ dân nầy là trước hết, và nhằm khi
Qui-ri-ni-u làm quan tổng đốc xứ Sy-ri.
3 Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ.
4 Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên
cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga- li-lê, lên thành
Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê,
5 để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người
đã hứa gả cho mình đang có thai.
6 Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh
đẻ của Ma-ri đã đến.
7 Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc
con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán
không có đủ chỗ ở.

8 Vả, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên
trú ngoài đồng, thức đêm canh giữ bầy chiên.
9 Một thiên sứ của Chúa đến gần họ, và sự
vinh hiển của Chúa chói lòa xung quanh, họ rất
sợ hãi.
10 Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì
nầy, ta báo cho các ngươi một Tin Lành, sẽ làm
một sự vui mừng lớn cho muôn dân;
11 ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho
các ngươi một Đấng Cứu thế, là Christ, là Chúa.
12 Nầy là dấu cho các ngươi nhìn nhận Ngài:
Các ngươi sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn,
nằm trong máng cỏ.
13 Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên
sứ đó ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:
14 Sáng danh Chúa trên các từng trời rất cao,
Bình an dưới đất, ân trạch cho loài người!
15 Sau khi các thiên sứ lìa họ lên trời rồi, bọn
chăn nói với nhau rằng: Chúng ta hãy tới thành
Bết-lê-hem, xem việc đã xảy đến mà Chúa cho
chúng ta hay.
16 Vậy, họ vội vàng đi đến đó, thấy Ma-ri, Giô-
sép, và thấy con trẻ đang nằm trong máng cỏ.
17 Đã thấy vậy, họ bèn thuật lại những lời thiên
sứ nói về con trẻ đó.
18 Ai nấy nghe chuyện bọn chăn chiên nói, đều
lấy làm lạ.
19 Còn Ma-ri thì ghi nhớ mọi lời ấy và suy nghĩ
trong lòng.
20 Bọn chăn chiên trở về, làm sáng danh và
ngợi khen Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã

nghe và thấy y như lời đã bảo trước cùng mình.
21 Đến ngày thứ tám, là ngày phải làm phép
cắt bì cho con trẻ, thì họ đặt tên là Jêsus, là tên
thiên sứ đã đặt cho, trước khi chịu cưu mang
trong lòng mẹ.
22 Khi đã hết những ngày tinh sạch rồi, theo
luật pháp Môi-se, Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ
lên thành Giê-ru-sa-lem để dâng cho Chúa,
23 như đã chép trong luật pháp Chúa rằng: Hễ
con trai đầu lòng, phải dâng cho Chúa,
24 lại dâng một cặp chim cu, hoặc chim bò câu
con, như luật pháp Chúa đã truyền.
25 Vả, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người
công bình đạo đức, tên là Si- mê-ôn, trông đợi
sự yên ủi dân Y-sơ-ra-ên, và Đức Thánh Linh ngự
trên người.
26 Đức Thánh Linh đã bảo trước cho người biết
mình sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ
của Chúa.
27 Vậy người cảm bởi Đức Thánh Linh vào đền
thờ, lúc có cha mẹ đem con trẻ là Jêsus đến, để
làm trọn cho Ngài các thường lệ mà luật pháp
đã định,
28 thì người bồng ẵm con trẻ, mà ngợi khen
Đức Chúa Trời rằng:
29 Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa
được qua đời bình an, theo như lời Ngài;
30 Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt của Ngài,
31 Mà Ngài đã sắm sửa đặng làm ánh sáng
trước mặt muôn dân,
32 Soi khắp thiên hạ, Và làm vinh hiển cho dân

Y-sơ-ra-ên là dân Ngài.
33 Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người
ta nói về con.
34 Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng,
nói với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ nầy
đã định làm một cớ cho nhiều người trong Y-sơ-
ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên, và định làm một dấu
gây nên sự cãi trả;
35 còn phần ngươi, có một thanh gươm sẽ đâm
thấu qua lòng ngươi. Aáy vậy tư tưởng trong
lòng nhiều người sẽ được bày tỏ.
36 Lại có bà tiên tri An-ne, con gái của Pha-nu-
ên, về chi phái A-se, đã cao tuổi lắm. Từ lúc còn
đồng trinh đã ở với chồng được bảy năm;
37 rồi thì ở góa. Bấy giờ đã tám mươi bốn tuổi,
chẳng hề ra khỏi đền thờ, cứ đêm ngày hầu việc
Đức Chúa Trời, kiêng ăn và cầu nguyện.
38 Một lúc ấy, người cũng thình lình đến đó,
ngợi khen Đức Chúa Trời, và nói chuyện về con
trẻ với mọi người trông đợi sự giải cứu của thành
Giê-ru-sa-lem.
39 Khi Giô-sép và Ma-ri đã làm trọn mọi việc
theo luật pháp Chúa rồi, thì trở về thành của
mình là Na-xa-rét trong xứ Ga-li-lê.
40 Con trẻ lớn lên, và mạnh mẽ, được đầy dẫy
sự khôn ngoan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên
Ngài.
41 Vả, hằng năm đến ngày lễ Vượt qua, cha
mẹ Đức Chúa Jêsus thường đến thành Giê-ru-
sa-lem.
42 Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường
ngày lễ, cùng lên thành Giê- ru-sa-lem.

43 Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ
là Jêsus ở lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ
không hay chi hết.
44 Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với
bạn đi đường, đi trót một ngày, rồi mới tìm hỏi
trong đám bà con quen biết;
45 nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành
Giê-ru-sa-lem mà tìm.
46 Khỏi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền thờ
đang ngồi giữa mấy thầy thông thái, vừa nghe
vừa hỏi.
47 Ai nấy nghe, đều lạ khen về sự khôn ngoan
và lời đối đáp của Ngài.
48 Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ, và mẹ
hỏi rằng: Hỡi con, sao con làm cho hai ta thể
nầy? Nầy, cha và mẹ đã khó nhọc lắm mà tìm
con.
49 Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi?
Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao?
50 Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi
hết.
51 Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu
lụy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng.
52 Đức Chúa Jêsus khôn ngoan càng thêm, thân
hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa
Trời và người ta.

3

1 Năm thứ mười lăm đời Sê-sa Ti-be-rơ, khi
Bôn-xơ Phi-lát làm quan tổng đốc xứ Giu-đê, Hê-
rốt làm vua chư hầu xứ Ga-li-lê, Phi-líp em vua

ấy làm vua chư hầu xứ Y-tu-rê và tỉnh Tra-cô-nít,
Ly-sa-ni-a làm vua chư hầu xứ A-by-len,
2 An-ne và Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm,
thì có lời Đức Chúa Trời truyền cho Giăng, con
Xa-cha-ri, ở nơi đồng vắng.
3 Giăng bèn dạo qua hết thảy miền lân cận
sông Giô-đanh, giảng dạy phép báp-tem về sự
ăn năn để được tha tội,
4 như lời đã chép trong sách đấng tiên tri Ê-sai
rằng: Có tiếng kêu la trong đồng vắng: Hãy dọn
đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài.
5 Mọi nơi sũng thấp sẽ lấp cho đầy, Các núi các
gò thì bị hạ xuống; Đường quanh quẹo thì làm
cho ngay, Đường gập ghềnh thì làm cho bằng;
6 Và mọi loài xác thịt sẽ thấy sự cứu của Đức
Chúa Trời.
7 Vậy, Giăng nói cùng đoàn dân đến để chịu
mình làm phép báp-tem rằng: Hỡi dòng dõi rắn
lục, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn thạnh nộ
ngày sau?
8 Thế thì, hãy kết quả xứng đáng với sự ăn
năn; và đừng tự nói rằng: Aùp-ra- ham là tổ phụ
chúng ta; vì ta nói cùng các ngươi, Đức Chúa
Trời có thể khiến từ những đá nầy sanh ra con
cái cho Aùp-ra-ham được.
9 Cái búa đã để kề gốc cây; hễ cây nào không
sanh trái tốt thì sẽ bị đốn và chụm.
10 Chúng bèn hỏi Giăng rằng: Vậy thì chúng
tôi phải làm gì?
11 Người đáp rằng: Ai có hai áo, hãy lấy một
cái cho người không có; và ai có đồ ăn cũng nên

làm như vậy.
12 Cũng có những người thâu thuế đến để chịu
phép báp-tem; họ hỏi rằng: Thưa thầy, chúng
tôi phải làm gì?
13 Người nói rằng: Đừng đòi chi ngoài số luật
định.
14 Quân lính cũng hỏi rằng: Còn chúng tôi phải
làm gì? Người nói rằng: Đừng hà hiếp, đừng
phỉnh gạt ai hết, nhưng hãy bằng lòng về lương
hướng mình.
15 Bởi dân chúng vẫn trông đợi, và ai nấy đều
tự hỏi trong lòng nếu Giăng phải là Đấng Christ
chăng,
16 nên Giăng cất tiếng nói cùng mọi người
rằng: Phần ta làm phép báp-tem cho các ngươi
bằng nước; song có một Đấng quyền phép hơn
ta sẽ đến, ta không đáng mở dây giày Ngài.
Chính Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các ngươi
bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa.
17 Tay Ngài sẽ cầm nia mà giê thật sạch sân lúa
mình, và thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu
trong lửa chẳng hề tắt.
18 Trong khi Giăng rao truyền Tin Lành, thì
cũng khuyên bảo dân chúng nhiều điều nữa.
19 Song Hê-rốt, vua chư hầu, đã bị Giăng can
gián về việc Hê-rô-đia vợ của em mình, cùng về
các điều ác vua đã làm,
20 thì lại thêm một điều ác nữa, là bắt Giăng
bỏ tù.
21 Vả, khi hết thảy dân chúng đều chịu phép
báp-tem, Đức Chúa Jêsus cũng chịu phép báp-

tem. Ngài đang cầu nguyện thì trời mở ra,
22 Đức Thánh Linh lấy hình chim bò câu ngự
xuống trên Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán
rằng: Ngươi là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta
mọi đường.
23 Khi Đức Chúa Jêsus khởi sự làm chức vụ
mình thì Ngài có độ ba mươi tuổi. Theo ý người
ta tin, thì Ngài là con Giô-sép, Giô-sép con Hê-li,
24 Hê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi
con Mên-chi, Mên-chi con Gia- nê, Gia-nê con
Giô-sép,
25 Giô-sép con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con A-
mốt, A-mốt con Na-hum, Na-hum con Eách-li,
Eách-li con Na-ghê,
26 Na-ghê con Ma-át, Ma-át con Ma-ta-thia, Ma-
ta-thia con Sê-mê-in, Sê-mê-in con Giô-sếch, Giô-
sếch con Giô-đa,
27 Giô-đa con Giô-a-nan, Giô-a-nan, con Rê-sa,
Rê-sa con Xô-rô-ba-bên, Xô- rô-ba-bên con Sa-la-
thi-ên, Sa-la-thi-ên con Nê-ri,
28 Nê-ri con Mên-chi, Mên-chi con A-đi, A-đi
con Cô-sam, Cô-sam con Eân-ma- đan, Eân-ma-
đan con Ê-rơ,
29 Ê-rơ con Giê-su, Giê-su con Ê-li-ê-se, Ê-li-ê-
se con Giô-rim, Giô-rim con Mát-thát, Mát-thát
con Lê-vi,
30 Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa,
Giu-đa con Giô-sép, Giô-sép con Giô-nam, Giô-
nam con Ê-li-a-kim, Ê-li-a-kim con Mê-lê-a,
31 Mê-lê-a con Men-na, Men-na con Mát-ta-tha,
Mát-ta-tha con Na-than, Na- than con Đa-vít,
32 Đa-vít con Gie-sê, Gie-sê con Giô-bết, Giô-bết
con Bô-ô, Bô-ô con Sa-la, Sa-la con Na-ách-son,
Na-ách son con A-mi-na-đáp,

33 A-mi-na-đáp con Aùt-min, Aùt-min con A-rơ-
ni, A-rơ-ni con Eách-rôm, Eách-rôn con Pha-rê,
Pha-rê con Giu-đa,
34 Giu-đa con Gia-cốp, Gia-cốp con Y-sác, Y-sác
con Aùp-ra-ham, Aùp-ra-ham con Tha-rê, Tha-
rê con Na-cô,
35 Na-cô con Sê-rúc, Sê-rúc con Ra-gao, Ra-gao
con Pha-léc, Pha-léc con Hê- be, Hê-be con Sa-la,
36 Sa-la con Cai-nam, Cai-nam con A-bác-sát,
A-bác-sát con Sem, Sem con Nô- ê, Nô-ê con La-
méc,
37 La-méc con Ma-tu-sê-la, Ma-tu-sê-la con Hê-
nóc, Hê-nóc con Gia-rết, Gia- rết con Mê-lê-lê-ên,
Mê-lê-lê-ên con Cai-nam,
38 Cai-nam con Ê-nót, Ê-nót con Sết, Sết con
A-đam, A-đam con Đức Chúa Trời.

4

1 Đức Chúa Jêsus đầy dẫy Đức Thánh Linh, ở
bờ sông Giô-đanh về, thì được Đức Thánh Linh
đưa đến trong đồng vắng,
2 tại đó, Ngài bị ma quỉ cám dỗ trong bốn mươi
ngày. Trong những ngày ấy, Ngài không ăn chi
hết, k” đã mãn thì Ngài đói.
3 Ma quỉ bèn nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là
Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên
bánh đi.
4 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Loài
người được sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà
thôi.
5 Ma quỉ đem Ngài lên, cho xem mọi nước thế
gian trong giây phút;

6 và nói rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thảy quyền
phép và sự vinh hiển của các nước đó; vì đã giao
cho ta hết, ta muốn cho ai tùy ý ta.
7 Vậy, nếu ngươi sấp mình xuống trước mặt ta,
mọi sự đó sẽ thuộc về ngươi cả.
8 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Ngươi
phải thờ phượng Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi,
và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi.
9 Ma quỉ cũng đem Ngài đến thành Giê-ru-sa-
lem, để Ngài trên nóc đền thờ, mà nói rằng:
Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình
xuống đi;
10 vì có chép rằng: Chúa sẽ truyền cho thiên
sứ gìn giữ ngươi,
11 Các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, Kẻo
ngươi vấp chân nhằm đá nào chăng.
12 Đức Chúa Jêsus đáp: Có phán rằng: Ngươi
đừng thử Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi.
13 Ma quỉ dùng hết cách cám dỗ Ngài rồi, bèn
tạm lìa Ngài.
14 Đức Chúa Jêsus được quyền phép Đức
Thánh Linh, trở về xứ Ga-li-lê, và danh tiếng
Ngài đồn khắp các xứ chung quanh.
15 Ngài dạy dỗ trong các nhà hội, ai nấy đều
khen ngợi Ngài.
16 Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi
dưỡng dục Ngài. Theo thói quen, nhằm ngày Sa-
bát, Ngài vào nhà hội, đứng dậy và đọc.
17 Có người trao sách tiên tri Ê-sai cho Ngài,
Ngài dở ra, gặp chỗ có chép rằng:
18 Thần của Chúa ngự trên ta: Vì Ngài đã xức

dầu cho ta đặng truyền Tin Lành cho kẻ nghèo;
19 Ngài đã sai ta để rao cho kẻ bị cầm được tha,
Kẻ mù được sáng, Kẻ bị hà hiếp được tự do; Và
để đồn ra năm lành của Chúa.
20 Đoạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc,
rồi ngồi xuống; mọi người trong nhà hội đều
chăm chỉ ngó Ngài.
21 Ngài bèn phán rằng: Hôm nay đã được ứng
nghiệm lời Kinh Thánh mà các ngươi mới vừa
nghe đó.
22 Ai nấy đều làm chứng về Ngài, lấy làm lạ
về các lời đầy ơn lành từ miệng Ngài ra, và nói
rằng: Có phải con Giô-sép chăng?
23 Ngài phán rằng: Chắc các ngươi lấy lời tục
ngữ nầy mà nói cùng ta rằng: Hỡi thầy thuốc,
hãy tự chữa lấy mình; mọi điều chúng ta nghe
ngươi đã làm tại Ca-bê-na-um, thì cũng hãy làm
tại đây, là quê hương ngươi.
24 Ngài lại phán rằng: Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, không có một đấng tiên tri nào được
trọng đãi trong quê hương mình.
25 Ta nói thật cùng các ngươi, về đời Ê-li, khi
trời đóng chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị
đói kém, trong dân Y-sơ-ra-ên có nhiều đàn bà
góa;
26 dầu vậy, Ê-li chẳng được sai đến cùng một
người nào trong đám họ, nhưng được sai đến
cùng một đàn bà góa ở Sa-rép-ta, xứ Si-đôn.
27 Trong đời đấng tiên tri Ê-li-sê, dân Y-sơ-ra-
ên cũng có nhiều kẻ mắc tật phung; song không
có ai lành sạch được, chỉ Na-a-man, người xứ

Sy-ri mà thôi.
28 Ai nấy ở trong nhà hội nghe những điều đó,
thì tức giận lắm.
29 Họ đứng dậy kéo Ngài ra ngoài thành, đưa
Ngài lên đến chót núi, là nơi họ xây thành ở trên,
để quăng Ngài xuống;
30 song Ngài qua giữa bọn họ và đi khỏi.
31 Ngài xuống thành Ca-bê-na-um, thuộc xứ
Ga-li-lê, dạy dỗ trong ngày Sa- bát.
32 Mọi người đều cảm động về sự dạy dỗ của
Ngài; vì Ngài dùng quyền phép mà phán.
33 Vả, trong nhà hội có một người bị tà ma ám,
cất tiếng kêu lớn lên rằng: Hỡi Jêsus Na-xa-rét!
34 Chúng tôi với Ngài có sự gì chăng? Ngài đến
để diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: là Đấng
Thánh của Đức Chúa Trời!
35 Song Đức Chúa Jêsus quở nặng nó, mà rằng:
Hãy nín đi, và ra khỏi người nầy. Quỉ bèn vật ngã
người giữa đám đông, rồi ra khỏi không làm hại
chi đến người.
36 Mọi người đều sững sờ, nói cùng nhau rằng:
Aáy là đạo gì đó? Người lấy phép và quyền đuổi
tà ma, và chúng nó liền ra!
37 Vậy danh tiếng Ngài đồn khắp các nơi xung
quanh.
38 Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà hội, vào nhà
Si-môn. Bà gia Si-môn đang đau rét nặng lắm.
Người ta xin Ngài chữa cho,
39 Ngài bèn nghiêng mình trên người, truyền
cho cơn rét, rét liền lìa khỏi. Tức thì người chờ
dậy hầu việc.

40 Khi mặt trời lặn rồi, ai nấy có người đau, bất
k” bịnh gì, đều đem đến cùng Ngài; Ngài đặt tay
lên từng người mà chữa cho họ.
41 Cũng có các quỉ ra khỏi nhiều kẻ, mà kêu lên
rằng: Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời!
Nhưng Ngài quở nặng chúng nó, cấm không cho
nói mình biết Ngài là Đấng Christ.
42 Vừa rạng ngày, Ngài ra đi đến nơi vắng vẻ,
một đoàn dân đông kéo đi tìm Ngài. Họ theo kịp,
giữ Ngài ở lại, không muốn để Ngài đi.
43 Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Ta cũng
phải rao Tin Lành của nước Đức Chúa Trời nơi
các thành khác; vì cốt tại việc đó mà ta được sai
đến.
44 Vậy Ngài giảng dạy trong các nhà hội xứ Ga-
li-lê.

5

1 Khi Đức Chúa Jêsus, trên bờ hồ Ghê-nê-xa-
rết, đoàn dân đông chen lấn nhau xung quanh
Ngài đặng nghe đạo Đức Chúa Trời.
2 Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ, người
đánh cá đã xuống khỏi thuyền giặt lưới,
3 thì Ngài lên một chiếc thuyền trong hai chiếc,
là chiếc của Si-môn, biểu người đem ra khỏi bờ
một chút; rồi Ngài ngồi mà dạy dỗ dân chúng.
4 Khi Ngài phán xong thì biểu Si-môn rằng:
Hãy chèo ra ngoài sâu, thả lưới mà đánh cá.
5 Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã
làm suốt đêm không bắt được chi hết; dầu vậy,
tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới.

6 Họ thả lưới xuống, được nhiều cá lắm, đến
nỗi lưới phải đứt ra.
7 Họ bèn ra vọi gọi đồng bạn mình ở thuyền
khác đến giúp; bạn kia đến chở cá đầy hai chiếc
thuyền, đến nỗi gần chìm.
8 Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, liền sấp mình
xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jêsus, mà thưa
rằng: Lạy Chúa, xin ra khỏi tôi, vì tôi là người
có tội.
9 Số là, vì đánh cá dường ấy, nên Si-môn cùng
mọi người ở với mình đều thất kinh; Gia-cơ và
Giăng con Xê-bê-đê, là những kẻ đồng bạn với
Si-môn cũng đồng một thể ấy.
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng Si-môn rằng:
Đừng sợ chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh
lưới người.
11 Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thảy
mà theo Ngài.
12 Đức Chúa Jêsus đang ở trong thành kia, có
một người mắc bịnh phung đầy mình, thấy Ngài
thì sấp mặt xuống đất, mà nài xin rằng: Lạy
Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi
được sạch!
13 Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ đến người ấy, mà
phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì, bịnh
phung liền hết.
14 Đức Chúa Jêsus cấm người đó học chuyện
lại với ai; nhưng dặn rằng: Hãy đi tỏ mình cùng
thầy tế lễ; và dâng của lễ về sự ngươi được sạch,
theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho
họ.

15 Danh tiếng Ngài càng ngày càng vang ra, và
một đoàn dân đông nhóm họp để nghe Ngài và
để được chữa lành bịnh.
16 Song Ngài lánh đi nơi đồng vắng mà cầu
nguyện.
17 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ,
có người Pha-ri-si và mấy thầy dạy luật từ các
làng xứ Ga-li-lê, xứ Giu-đê, và thành Giê-ru-sa-
lem đều đến, ngồi tại đó, quyền phép Chúa ở
trong Ngài để chữa lành các bịnh.
18 Bấy giờ, có mấy người khiêng một kẻ đau
bại trên giường, kiếm cách đem vào để trước
mặt Đức Chúa Jêsus.
19 Nhân vì người ta đông lắm, không biết bởi
đâu mà qua, họ bèn trèo lên mái nhà, dỡ ngói
ra, dòng người và giường nhỏ xuống trước mặt
Ngài, giữa đám đô hội.
20 Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, bèn
phán rằng: Hỡi người, tội lỗi ngươi đã được tha.
21 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si bèn
nghị luận rằng: Người nầy là ai mà nói phạm
thượng vậy? Ngoài Đức Chúa Trời, há có ai tha
tội được sao?
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, cất
tiếng phán rằng: Các ngươi nghị luận gì trong
lòng?
23 Nay nói rằng: Tội ngươi đã được tha, hoặc
rằng: Ngươi hãy đứng dậy mà đi, thì bên nào dễ
hơn?
24 Vả, hầu cho các ngươi biết Con người ở thế
gian có quyền tha tội: Ngài phán cùng kẻ bại

rằng: Ta biểu ngươi đứng dậy, vác giường trở
về nhà.
25 Tức thì kẻ bại đứng dậy trước mặt chúng,
vác giường mình đã nằm, và đi về nhà, ngợi
khen Đức Chúa Trời.
26 Ai nấy đều sững sờ, ngợi khen Đức Chúa
Trời; và sợ sệt lắm mà nói rằng: Hôm nay chúng
ta đã thấy những việc dị thường.
27 Kế đó, Đức Chúa Jêsus ra ngoài, thấy một
người thâu thuế, tên là Lê-vi, đang ngồi tại sở
thâu thuế. Ngài phán cùng người rằng: Hãy theo
ta!
28 Lê-vi bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài.
29 Lê-vi dọn tiệc trọng thể đãi Ngài tại nhà
mình, có nhiều người thâu thuế và kẻ khác cùng
ngồi ăn đồng bàn.
30 Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo họ
lằm bằm, nói cùng môn đồ Ngài rằng: Sao các
ngươi ăn uống với người thâu thuế và kẻ phạm
tội?
31 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Không
phải người khỏe mạnh cần thầy thuốc, song là
người đau ốm.
32 Ta không phải đến gọi kẻ công bình hối cải,
song gọi kẻ có tội.
33 Họ thưa Ngài rằng: môn đồ của Giăng
thường kiêng ăn cầu nguyện, cũng như môn đồ
của người Pha-ri-si, chẳng như môn đồ của thầy
ăn và uống.
34 Ngài đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở
cùng bạn mừng cưới mình, các ngươi dễ bắt họ
phải kiêng ăn được sao?

35 Song đến ngày nào chàng rể phải đem đi
khỏi họ, thì trong những ngày ấy họ mới kiêng
ăn vậy.
36 Ngài lại lấy thí dụ mà phán cùng họ rằng:
Không ai xé một miếng áo mới mà vá áo cũ. Nếu
vậy, áo mới phải rách, và miếng giẻ mới cũng
không xứng với áo cũ.
37 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ,
nếu vậy, rượu mới làm nứt bầu ra; rượu chảy
mất và bầu cũng phải hư đi.
38 Song rượu mới phải đổ vào bầu mới.
39 Lại cũng không ai uống rượu cũ lại đòi rượu
mới; vì người nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.

6

1 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua
giữa đồng lúa mì, môn đồ bứt bông lúa, lấy tay
vò đi và ăn.
2 Có mấy người Pha-ri-si nói rằng: Sao các
ngươi làm điều không nên làm trong ngày Sa-
bát?
3 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vậy các ngươi
chưa đọc chuyện vua Đa-vít làm trong khi vua
cùng kẻ đi theo bị đói sao?
4 Thể nào vua vào đền Đức Chúa Trời, lấy bánh
bày ra mà ăn, và cho kẻ đi theo ăn nữa, dầu là
bánh chỉ các thầy tế lễ mới được phép ăn thôi?
5 Ngài lại phán rằng: Con người cũng là Chúa
ngày Sa-bát.
6 Một ngày Sa-bát khác, Đức Chúa Jêsus vào
nhà hội dạy dỗ. Tại đó, có một người bàn tay
hữu bị teo.

7 Vả, các thầy thông giáo và người Pha-ri-si
chăm chỉ xem Ngài, coi thử Ngài có chữa bịnh
trong ngày Sa-bát chăng, để tìm dịp mà cáo Ngài.
8 Nhưng Ngài biết ý tưởng họ, nên phán cùng
người teo tay rằng: Hãy chờ dậy, đứng giữa
chúng ta. Người ấy chờ dậy, và đứng lên.
9 Đức Chúa Jêsus liền phán cùng họ rằng: Ta
hỏi các ngươi: Trong ngày Sa-bát, nên làm điều
lành hay là làm điều dữ, nên cứu người hay là
giết người?
10 Đoạn, Ngài lấy mắt liếc khắp mọi người
xung quanh mình, rồi phán cùng người bịnh
rằng: Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được
lành.
11 Nhưng họ giận lắm, bèn bàn cùng nhau về
việc mình có thể xử với Đức Chúa Jêsus cách
nào.
12 Trong lúc đó, Đức Chúa Jêsus đi lên núi để
cầu nguyện; và thức thâu đêm cầu nguyện Đức
Chúa Trời.
13 Đến sáng ngày, Ngài đòi môn đồ đến, chọn
mười hai người, gọi là sứ đồ:
14 Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em
ruột của Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-
thê-lê-my,
15 Ma-thi-ơ và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê,
Si-môn gọi là Xê-lốt,
16 Giu-đê con của Gia-cơ và Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt
là kẻ phản Ngài.
17 Kế đó, Ngài cùng môn đồ xuống, dừng lại
nơi đồng bằng. ỳ đó, có nhiều môn đồ Ngài cùng
đoàn dân rất đông từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-

ru-sa-lem, và miền biển Ty-rơ, Si-đôn mà đến,
để nghe Ngài dạy và cho được chữa lành bịnh
mình.
18 Những kẻ mắc tà ma khuấy hại cũng đều
được lành.
19 Cả đoàn dân đến kiếm cách rờ Ngài, vì từ
Ngài có quyền phép ra, chữa lành hết mọi người.
20 Đức Chúa Jêsus bèn ngước mắt ngó môn đồ,
mà phán rằng: Phước cho các ngươi nghèo khó,
vì nước Đức Chúa Trời thuộc về các ngươi!
21 Phước cho các ngươi hiện đang đói, vì sẽ
được no đủ! Phước cho các ngươi hiện đang
khóc lóc, vì sẽ được vui mừng!
22 Phước cho các ngươi khi vì cớ Con người,
thiên hạ sẽ ghét, đuổi, mắng nhiếc các ngươi,
bỏ tên các ngươi như đồ ô uế!
23 Ngày đó, hãy vui vẻ, nhảy nhót và mừng
rỡ, vì phần thưởng các ngươi trên trời sẽ lớn
lắm; bởi tổ phụ họ cũng đối đãi các đấng tiên tri
dường ấy.
24 Song, khốn cho các ngươi và người giàu có,
vì đã được sự yên ủi của mình rồi!
25 Khốn cho các ngươi là kẻ hiện đang no, vì sẽ
đói! Khốn cho các ngươi là kẻ hiện đang cười,
vì sẽ để tang và khóc lóc!
26 Khốn cho các ngươi, khi mọi người sẽ khen
các ngươi, vì tổ phụ họ cũng xử với các tiên tri
giả như vậy!
27 Nhưng ta phán cùng các ngươi, là người
nghe ta: Hãy yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ
ghét mình,

28 chúc phước cho kẻ rủa mình, và cầu nguyện
cho kẻ sỉ nhục mình.
29 Ai vả ngươi má bên nầy, hãy đưa luôn má
bên kia cho họ; còn nếu ai dựt áo ngoài của
ngươi, thì cũng đừng ngăn họ lấy luôn áo trong.
30 Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của
các ngươi, thì đừng đòi lại.
31 Các ngươi muốn người ta làm cho mình thể
nào, hãy làm cho người ta thể ấy.
32 Nếu các ngươi yêu kẻ yêu mình, thì có ơn
chi? Người có tội cũng yêu kẻ yêu mình.
33 Nếu các ngươi làm ơn cho kẻ làm ơn mình,
thì có ơn chi? Người có tội cũng làm như vậy.
34 Nếu các ngươi cho ai mượn mà mong họ trả,
thì có ơn chi? Người có tội cũng cho người có tội
mượn, để được thâu lại y số.
35 Song các ngươi hãy yêu kẻ thù mình; hãy
làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy,
phần thưởng của các ngươi sẽ lớn, và các ngươi
sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì Ngài lấy nhân
từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ.
36 Hãy thương xót như Cha các ngươi hay
thương xót.
37 Đừng đoán xét ai, thì các ngươi khỏi bị đoán
xét; đừng lên án ai, thì các ngươi khỏi bị lên án;
hãy tha thứ, người sẽ tha thứ mình.
38 Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đấu
lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng
các ngươi; vì các ngươi lường mực nào, thì họ
cũng lường lại cho các ngươi mực ấy.
39 Ngài cũng phán cùng họ một thí dụ rằng:

Kẻ mù có thể dắt kẻ mù được chăng? Cả hai há
chẳng cùng té xuống hố sao?
40 Môn đồ không hơn thầy; nhưng hễ môn đồ
được trọn vẹn thì sẽ bằng thầy mình.
41 Sao ngươi nhìn thấy cái rác trong mắt anh
em mình, mà không thấy cây đà trong mắt
ngươi?
42 Sao ngươi nói được với anh em rằng: Anh
ơi, để tôi lấy cái rác trong mắt anh ra, còn ngươi,
thì không thấy cây đà trong mắt mình? Hỡi kẻ
giả hình, hãy lấy cây đà ra khỏi mắt mình trước
đã, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt
anh em.
43 Cây sanh trái xấu không phải là cây tốt, cây
sanh trái tốt không phải là cây xấu;
44 vì hễ xem trái thì biết cây. Người ta không
hái được trái vả nơi bụi gai, hay là trái nho nơi
chòm kinh cước.
45 Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát
ra điều thiện, kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà
phát ra điều ác; vì do sự đầy dẫy trong lòng mà
miệng nói ra.
46 Sao các ngươi gọi ta: Chúa, Chúa, mà không
làm theo lời ta phán?
47 Ta sẽ chỉ cho các ngươi biết kẻ nào đến cùng
ta, nghe lời ta, và làm theo, thì giống ai.
48 Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào
đất cho sâu, xây nền trên vầng đá: nước tràn
lan, dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, nhưng
không xô động được, vì đã cất chắc chắn.
49 Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo,

thì giống như một người kia cất nhà trên đất
không xây nền: dòng nước chảy mạnh xô vào
nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư hại lớn
lao.

7

1 Khi Đức Chúa Jêsus rao giảng xong mọi lời
ấy trước mặt dân chúng nghe rồi, thì Ngài vào
thành Ca-bê-na-um.
2 Vả, một thầy đội kia có đứa đầy tớ rất thiết
nghĩa đau gần chết,
3 nghe nói Đức Chúa Jêsus, bèn sai mấy trưởng
lão trong dân Giu-đa xin Ngài đến chữa cho đầy
tớ mình.
4 Mấy người đó đến cùng Đức Chúa Jêsus, mà
nài xin rằng: Thầy đội thật đáng cho thầy nhậm
điều nầy;
5 vì người yêu dân ta, và đã cất nhà hội cho
chúng tôi.
6 Đức Chúa Jêsus bèn đi với họ. Khi Ngài gần
tới nhà, thầy đội sai bạn hữu mình đi thưa Ngài
rằng: Lạy Chúa, xin đừng tự phiền đến thế, vì
tôi không đáng rước Chúa vào nhà tôi.
7 Tôi cũng nghĩ mình không đáng đến cùng
Chúa; song xin phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ
được lành.
8 Vì chính mình tôi là người thuộc dưới quyền
kẻ khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi;
tôi biểu tên nầy rằng: Hãy đi! thì nó đi; biểu tên
khác rằng: Hãy đến! thì nó đến; và biểu đầy tớ
tôi rằng: Hãy làm việc nầy! thì nó làm.

9 Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, lấy làm
lạ cho thầy đội, bèn xây lại cùng đoàn dân theo
mình, mà phán rằng: Ta nói cùng các ngươi, dầu
trong dân Y-sơ-ra-ên, ta cũng chưa thấy một đức
tin lớn dường ấy.
10 Những kẻ sai đến trở về nhà, thấy đầy tớ
lành mạnh.
11 Bữa sau, Đức Chúa Jêsus đi đến một thành,
gọi là Na-in có nhiều môn đồ và một đoàn dân
đông cùng đi với Ngài.
12 Khi Ngài đến gần cửa thành, họ vừa khiêng
ra một người chết, là con trai một của mẹ góa
kia; có nhiều người ở thành đó đi đưa với bà góa
ấy.
13 Chúa thấy, động lòng thương xót người, mà
phán rằng: Đừng khóc!
14 Đoạn, Ngài lại gần, rờ quan tài, thì kẻ khiêng
dừng lại. Ngài bèn phán rằng: Hỡi người trẻ kia,
ta biểu ngươi chờ dậy.
15 Người chết vùng ngồi dậy và khởi sự nói.
Đức Chúa Jêsus giao người lại cho mẹ.
16 Ai nấy đều sợ hãi, và ngợi khen Đức Chúa
Trời rằng: Có đấng tiên tri lớn đã dấy lên giữa
chúng tôi, và Đức Chúa Trời đã thăm viếng dân
Ngài.
17 Tin nầy đồn ra khắp xứ Giu-đê, và khắp xứ
xung quanh nơi đó nữa.
18 Môn đồ của Giăng trình lại hết cả chuyện đó
với người.
19 Người bèn gọi hai môn đồ mình, sai đến
thưa cùng Chúa rằng: Thầy có phải là Đấng phải

đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác?
20 Hai người đã đến cùng Đức Chúa Jêsus, thưa
rằng: Giăng Báp-tít sai chúng tôi đến hỏi thầy:
Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi
còn phải đợi Đấng khác?
21 Vả, chính giờ đó, Đức Chúa Jêsus chữa lành
nhiều kẻ bịnh, kẻ tàn tật, kẻ mắc quỉ dữ, và làm
cho nhiều người đui được sáng.
22 Đoạn, Ngài đáp rằng: hãy về báo cho Giăng
sự các ngươi đã thấy và đã nghe: kẻ đui được
sáng, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch, kẻ
điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, Tin Lành
đã rao giảng cho kẻ nghèo.
23 Phước cho kẻ không vấp phạm vì cớ ta!
24 Hai người của Giăng sai đến đã đi rồi, Đức
Chúa Jêsus mới phán cùng đoàn dân về việc
Giăng rằng: Các ngươi đã đi xem chi nơi đồng
vắng? Xem cây sậy bị gió rung chăng?
25 Lại các ngươi còn đi xem gì? Xem người ăn
mặc tốt đẹp chăng? Kìa, những người mặc áo
sang trọng, và ăn ở sung sướng, thì ở trong đền
đài các vua!
26 Song, rốt lại, các ngươi đi xem gì? Xem một
đấng tiên tri ư? Phải, ta nói, một đấng trọng
hơn tiên tri nữa.
27 Aáy về đấng đó mà có lời chép rằng: Nầy, ta
sẽ sai sứ ta đến trước mặt ngươi, Người sẽ dọn
đường trước ngươi.
28 Ta nói cùng các ngươi, trong những người
bởi đàn bà sanh ra, không có ai lớn hơn Giăng
Báp-tít đâu; nhưng trong nước Đức Chúa Trời,

kẻ rất nhỏ còn lớn hơn Giăng vậy.
29 Cả dân chúng cùng kẻ thâu thuế chịu Giăng
làm phép báp-tem, đều xưng Đức Chúa Trời là
công bình.
30 Song người Pha-ri-si cùng các thầy dạy luật
không chịu Giăng làm phép báp-tem, nên chê
bỏ ý Đức Chúa Trời định về mình.
31 Vậy, ta sẽ sánh người đời nầy với gì, họ giống
như ai?
32 Họ giống như con trẻ ngồi ngoài chợ, nói
cùng nhau rằng: Ta đã thổi sáo, mà bay không
nhảy múa; ta đã than vãn, mà bay không khóc.
33 Vả, Giăng Báp-tít đã đến, không ăn bánh,
không uống rượu; thì các ngươi nói rằng: Người
mắc quỉ dữ.
34 Con người đến, ăn và uống, thì các ngươi
nói rằng: Aáy đó là người ham ăn mê uống, bạn
với người thâu thuế và kẻ có tội.
35 Song sự khôn ngoan được xưng công bình
nhờ những việc làm của nó.
36 Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Jêsus
ăn tại nhà mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-
ri-si thì Ngài ngồi bàn.
37 Vả, có một người đàn bà xấu nết ở thành
đó, nghe nói Đức Chúa Jêsus đang ngồi bàn tại
nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình ngọc
trắng đựng đầy dầu thơm.
38 Người đứng đằng sau, nơi chân Đức Chúa
Jêsus, khóc, sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy
tóc mình mà chùi; lại hôn chân Ngài, và xức dầu
thơm cho.
39 Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự

nghĩ rằng: Nếu người nầy là đấng tiên tri, chắc
biết người đàn bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết
ấy là người đàn bà xấu nết.
40 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng
người rằng: Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói cùng
ngươi. Người thưa rằng: Thưa thầy, xin cứ nói.
41 Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người
mắc năm trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm
chục.
42 Vì hai người đều không có chi mà trả, nên
chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu
chủ nợ hơn?
43 Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà
chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Jêsus
phán rằng: Ngươi đoán phải lắm.
44 Đoạn, Ngài xây lại người đàn bà mà phán
cùng Si-môn rằng: Ngươi thấy đàn bà nầy
không? Ta vào nhà ngươi, ngươi không cho
nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước mắt
thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi.
45 Ngươi không hôn ta; nhưng người từ khi vào
nhà ngươi, thì hôn chân ta hoài.
46 Ngươi không xức dầu đầu ta; nhưng người
lấy dầu thơm xức chân ta.
47 Vậy nên ta nói cùng ngươi, tội lỗi đàn bà nầy
nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến
nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu mến ít.
48 Ngài bèn phán cùng người đàn bà rằng: Tội
lỗi ngươi đã được tha rồi.
49 Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng:
Người nầy là ai, mà cũng tha tội?

50 Nhưng Ngài phán cùng người đàn bà rằng:
Đức tin của ngươi đã cứu ngươi; hãy đi cho bình
an.

8

1 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi thành nầy đến
thành kia, làng nầy đến làng khác, giảng dạy
và rao truyền tin lành của nước Đức Chúa Trời.
Có mười hai sứ đồ ở với Ngài.
2 Cũng có mấy người đàn bà đi theo Ngài, là
những người đã được cứu khỏi quỉ dữ và chữa
khỏi bịnh: Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ người bảy
quỉ dữ đã ra,
3 Gian-nơ vợ Chu-xa, là quan nội vụ của vua
Hê-rốt, Su-xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp
của cải cho Ngài.
4 Khi có đoàn dân đông nhóm lại, và người hết
thảy các thành đều đến cùng Ngài, thì Ngài lấy
thí dụ mà phán cùng họ rằng:
5 Người gieo đi ra để gieo giống mình. Khi vải
giống, một phần giống rơi ra dọc đường, bị giày
đạp và chim trời xuống ăn hết.
6 Một phần khác rơi ra nơi đất đá sỏi, khi mới
mọc lên, liền héo đi, vì không có hơi ẩm.
7 Một phần khác rơi vào bụi gai, gai mọc lên
với hột giống, làm cho nghẹt ngòi.
8 Lại có một phần khác rơi xuống nơi đất tốt,
thì mọc lên, và kết quả, một thành trăm. Đang
phán mấy lời đó, Ngài kêu lên rằng: Ai có tai mà
nghe, hãy nghe.
9 Môn đồ hỏi Ngài thí dụ ấy có nghĩa gì.

10 Ngài đáp rằng: Đã ban cho các ngươi được
biết những sự mầu nhiệm nước Đức Chúa Trời;
song, với kẻ khác thì dùng thí dụ mà nói, để họ
xem mà không thấy, nghe mà không hiểu.
11 Nầy, lời thí dụ đó nghĩa như vầy: Hột giống
là đạo Đức Chúa Trời.
12 Phần rơi ra dọc đường, là những kẻ nghe
đạo; nhưng về sau ma quỉ đến, cướp lấy đạo từ
trong lòng họ, e rằng họ tin mà được cứu chăng.
13 Phần rơi ra đất đá sỏi là kẻ nghe đạo, bèn
vui mừng chịu lấy; nhưng họ không có rễ, chỉ
tin tạm mà thôi; nên khi sự thử thách đến, thì
họ tháo lui.
14 Phần rơi vào bụi gai, là những kẻ đã nghe
đạo, nhưng rồi đi, để cho sự lo lắng, giàu sang,
sung sướng đời nầy làm cho đạo phải nghẹt ngòi,
đến nỗi không sanh trái nào được chín.
15 Song phần rơi vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy
lòng thật thà tử tế nghe đạo, gìn giữ và kết quả
một cách bền lòng.
16 Không ai đã thắp đèn tại lấy thùng úp lại,
hay là để dưới giường; nhưng để trên chân đèn,
hầu cho ai vào nhà đều thấy sáng.
17 Thật không có điều gì kín mà không phải lộ
ra, không có điều gì giấu mà chẳng bị biết và tỏ
ra.
18 Vậy, hãy coi chừng về cách các ngươi nghe;
vì kẻ đã có, sẽ cho thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy
sự họ tưởng mình có.
19 Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus đến tìm Ngài;
song vì người ta đông lắm, nên không đến gần

Ngài được.
20 Vậy có kẻ báo cho Ngài biết rằng: Mẹ và anh
em thầy ở ngoài, muốn thấy thầy.
21 Nhưng Ngài đáp rằng: Mẹ ta và anh em ta
là kẻ nghe đạo Đức Chúa Trời và làm theo đạo
ấy.
22 Một ngày kia, Ngài xuống thuyền với môn
đồ, mà phán rằng: Hãy qua bên kia hồ; rồi đi.
23 Khi thuyền đang chạy, thì Ngài ngủ. Có cơn
bão nổi lên trong hồ, nước vào đầy thuyền, đang
nguy hiểm lắm.
24 Môn đồ bèn đến thức Ngài dậy, rằng: Thầy
ôi, Thầy ôi, chúng ta chết! Nhưng Ngài, vừa
thức dậy, khiến gió và sóng phải bình tịnh thì
liền bình tịnh và yên lặng như tờ.
25 Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Đức tin
các ngươi ở đâu? Môn đồ sợ hãi và bỡ ngỡ, nói
với nhau rằng: Người nầy là ai, khiến đến gió và
nước, mà cũng phải vâng lời người?
26 Kế đó, ghé vào đất của dân Giê-ra-sê, ngang
xứ Ga-li-lê.
27 Khi Đức Chúa Jêsus lên bờ, có một người ở
thành ấy bị nhiều quỉ ám đi gặp Ngài. Đã lâu
nay, người không mặc áo, không ở nhà, song ở
nơi mồ mả.
28 Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jêsus thì la lên
inh ỏi, và đến gieo mình nơi chân Ngài, nói lớn
tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa
Trời Rất Cao, tôi với Ngài có sự chi chăng? Tôi
cầu xin Ngài, đừng làm khổ tôi.
29 Vì Đức Chúa Jêsus đang truyền cho tà ma

phải ra khỏi người đó mà nó đã ám từ lâu; dầu
họ giữ người, xiềng và còng chân lại, người cứ
bẻ xiềng tháo còng, và bị quỉ dữ đem vào nơi
đồng vắng.
30 Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Mầy tên gì?
Người thưa rằng: Quân đội; vì nhiều quỉ đã ám
vào người.
31 Chúng nó bèn cầu xin Đức Chúa Jêsus đừng
khiến mình xuống vực sâu.
32 Vả, ở đó có một bầy heo đông đang ăn trên
núi. Các quỉ xin Đức Chúa Jêsus cho chúng nó
nhập vào những heo ấy, Ngài bèn cho phép.
33 Vậy, các quỉ ra khỏi người đó, nhập vào bầy
heo, bầy heo từ trên bực cao đâm đầu xuống hồ
và chết chìm.
34 Các kẻ chăn heo thấy vậy chạy trốn, đồn tin
ấy ra trong thành và trong nhà quê.
35 Thiên hạ bèn đổ ra xem việc mới xảy ra; khi
họ đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người mà các
quỉ mới ra khỏi ngồi dưới chân Đức Chúa Jêsus,
mặc áo quần, bộ tỉnh táo, thì sợ hãi lắm.
36 Những người đã xem thấy sự lạ đó, thuật lại
cho thiên hạ biết người bị quỉ ám được cứu khỏi
thế nào.
37 Hết thảy dân ở miền người Giê-ra-sê xin Đức
Chúa Jêsus lìa khỏi xứ họ, vì họ sợ hãi lắm. Ngài
bèn xuống thuyền trở về.
38 Người đã khỏi những quỉ ám xin phép ở với
Ngài, nhưng Đức Chúa Jêsus biểu về, mà rằng:
39 Hãy về nhà ngươi, thuật lại mọi điều Đức
Chúa Trời đã làm cho ngươi. Vậy, người ấy đi,

đồn khắp cả thành mọi điều Đức Chúa Jêsus đã
làm cho mình.
40 Khi trở về, có đoàn dân đông rước Ngài; vì
ai nấy cũng trông đợi Ngài.
41 Có người cai nhà hội tên là Giai-ru đến sấp
mình xuống nơi chân Đức Chúa Jêsus, xin Ngài
vào nhà mình.
42 Vì người có con gái một, mười hai tuổi, gần
chết. Khi Đức Chúa Jêsus đang đi, dân chúng
lấn ép Ngài tứ phía.
43 Bấy giờ, có một người đàn bà đau bịnh mất
huyết mười hai năm rồi, cũng đã tốn hết tiền
của về thầy thuốc, không ai chữa lành được,
44 đến đằng sau Ngài rờ trôn áo; tức thì huyết
cầm lại.
45 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ai sờ đến
ta? Ai nấy đều chối; Phi-e-rơ và những người
đồng bạn thưa rằng: Thưa thầy, đoàn dân vây
lấy và ép thầy.
46 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Có người đã rờ
đến ta, vì ta nhận biết có quyền phép từ ta mà
ra.
47 Người đàn bà thấy mình không thể giấu
được nữa, thì run sợ, đến sấp mình xuống nơi
chân Ngài, tỏ thật trước mặt dân chúng vì cớ
nào mình đã rờ đến, và liền được lành làm sao.
48 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con
gái ta, đức tin ngươi đã chữa lành ngươi; hãy đi
cho bình an.
49 Ngài còn đang phán, có kẻ ở nhà người cai
nhà hội đến nói với người rằng: Con gái ông
chết rồi; đừng làm phiền thầy chi nữa.

50 Song Đức Chúa Jêsus nghe vậy, phán cùng
Giai-ru rằng: Đừng sợ, hãy tin mà thôi, thì con
ngươi sẽ được cứu.
51 Khi đến nhà, Ngài chỉ cho Phi-e-rơ, Gia-cơ,
Giăng, và cha mẹ con ấy vào cùng Ngài.
52 Ai nấy đều khóc lóc than vãn về con đó.
Nhưng Ngài phán rằng: Đừng khóc, con nầy
không phải chết, song nó ngủ.
53 Họ biết nó thật chết rồi, bèn nhạo báng
Ngài.
54 nhưng Đức Chúa Jêsus cầm lấy tay con ấy,
gọi lớn tiếng lên rằng: Con ơi, hãy chờ dậy!
55 Thần linh bèn hoàn lại, con ấy chờ dậy liền;
rồi Ngài truyền cho nó ăn.
56 Cha mẹ nó lấy làm lạ; nhưng Ngài cấm nói
lại sự xảy ra đó với ai.

9

1 Đức Chúa Jêsus nhóm họp mười hai sứ đồ,
ban quyền năng phép tắc để trị quỉ chữa bịnh.
2 Rồi Ngài sai đi rao giảng về nước Đức Chúa
Trời cùng chữa lành kẻ có bịnh.
3 Ngài dạy rằng: Đi đường chớ đem gì theo
hết, hoặc gậy, hoặc bao, hoặc bánh, hoặc tiền
bạc; cũng đừng đem hai áo.
4 Hễ các ngươi vào nhà nào, hãy ở đó cho đến
khi đi.
5 Còn ai không tiếp rước các ngươi, hãy ra khỏi
thành họ, và phủi bụi chân mình để làm chứng
nghịch cùng họ.

6 Vậy, các sứ đồ ra đi, từ làng nầy tới làng kia,
rao giảng Tin Lành khắp nơi và chữa lành người
có bịnh.
7 Bấy giờ, Hê rốt là vua chư hầu, nghe nói về
các việc xảy ra, thì không biết nghĩ làm sao; vì
kẻ nầy nói rằng: Giăng đã từ kẻ chết sống lại;
8 kẻ khác nói rằng: Ê-li đã hiện ra; và kẻ khác
nữa thì rằng: Một trong các đấng tiên tri đời
xưa đã sống lại.
9 Song Hê-rốt thì nói: Ta đã truyền chém Giăng
rồi: vậy người nầy là ai, mà ta nghe làm những
việc dường ấy? Vua bèn tìm cách thấy Đức Chúa
Jêsus.
10 Các sứ đồ trở về trình cùng Đức Chúa Jêsus
mọi việc mình đã làm. Ngài bèn đem các sứ đồ
đi tẻ ra với mình đến gần thành kia gọi là Bết-
sai-đa.
11 Nhưng dân chúng nghe vậy, thì đi theo Ngài.
Đức Chúa Jêsus tiếp đãi dân chúng, giảng cho họ
về nước Đức Chúa Trời, và chữa cho những kẻ
cần được lành bịnh.
12 Khi gần tối, mười hai sứ đồ đến gần Ngài mà
thưa rằng: Xin truyền cho dân chúng về, để họ
đến các làng các ấp xung quanh mà trọ và kiếm
chi ăn; vì chúng ta ở đây là nơi vắng vẻ.
13 Song Ngài phán rằng: Chính các ngươi hãy
cho họ ăn. Các sứ đồ thưa rằng: Ví thử chính
mình chúng tôi không đi mua đồ ăn cho hết thảy
dân nầy, thì chỉ có năm cái bánh và hai con cá
mà thôi.
14 Vả, bấy giờ có độ năm ngàn người nam ở

đó. Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Hãy biểu
chúng ngồi từng hàng năm mươi người.
15 Môn đồ làm theo lời; chúng ngồi xuống hết
thảy.
16 Đoạn, Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và
hai con cá, ngước mắt lên trời, chúc tạ, rồi bẻ ra
trao cho môn đồ, đặng phát cho đoàn dân.
17 Ai nấy ăn no rồi, người ta thâu được mười
hai giỏ đầy những miếng thừa.
18 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang cầu
nguyện riêng, môn đồ nhóm lại xung quanh
Ngài, Ngài hỏi rằng: Trong dân chúng, họ nói
ta là ai?
19 Thưa rằng: Người nầy nói là Giăng Báp-tít,
người kia nói là Ê-li; kẻ khác nói là một trong
các đấng tiên tri đời xưa sống lại.
20 Ngài lại hỏi rằng: Còn về phần các ngươi thì
nói ta là ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng
Christ của Đức Chúa Trời.
21 Đức Chúa Jêsus nghiêm cấm môn đồ nói sự
ấy với ai,
22 và phán thêm rằng: Con người phải chịu
nhiều điều khốn khổ, phải bị các trưởng lão, các
thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo bỏ ra, phải
bị giết, ngày thứ ba phải sống lại.
23 Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu
ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày
vác thập tự giá mình mà theo ta.
24 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn
ai vì cớ ta mất sự sống, thì sẽ cứu.
25 Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải

mất hoặc hư đi, thì có ích gì?
26 Vì nếu ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con
người sẽ hổ thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự
vinh hiển của mình, của Cha, và của thiên sứ
thánh mà đến.
27 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, một vài
người trong các ngươi đang đứng đây sẽ không
chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời.
28 Độ tám ngày sau khi phán các lời đó, Đức
Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Giăng và Gia-cơ đi với
mình lên trên núi để cầu nguyện.
29 Đang khi cầu nguyện, diện mạo Ngài khác
thường, áo Ngài trở nên sắc trắng chói lòa.
30 Và nầy, có hai người nói chuyện cùng Ngài;
ấy là Môi-se và Ê-li,
31 hiện ra trong sự vinh hiển, và nói về sự Ngài
qua đời, là sự sẽ phải ứng nghiệm tại thành Giê-
ru-sa-lem.
32 Phi-e-rơ cùng đồng bạn mình buồn ngủ lắm,
nhưng vừa tỉnh thức ra, thấy vinh hiển của Đức
Chúa Jêsus và hai đấng ấy đứng gần Ngài.
33 Lúc hai đấng ấy lìa khỏi Đức Chúa Jêsus,
Phi-e-rơ thưa Ngài rằng: Thưa thầy, chúng ta ở
đây tốt lắm, hãy đóng ba trại, một cái cho thầy,
một cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li. Vì Phi-e-
rơ không biết mình nói chi.
34 Khi người còn đang nói, có một đám mây
kéo đến, bao phủ lấy; và khi vào trong đám mây,
các môn đồ đều sợ hãi.
35 Bấy giờ, nghe có tiếng từ trong đám mây
phán ra rằng: Nầy là Con ta, Người được lựa

chọn của ta, hãy nghe Người.
36 Khi tiếng ấy phát ra, thì Đức Chúa Jêsus ở
một mình. Các môn đồ nín lặng, không nói cùng
ai về sự mình đã thấy.
37 Bữa sau, khi Chúa cùng môn đồ từ núi
xuống, có đoàn dân đông đến đón rước Ngài.
38 Một người trong đám đông kêu lên rằng:
Lạy thầy, xin thầy đoái đến con trai tôi, vì là con
một tôi.
39 Một quỉ ám nó, thình lình kêu la; quỉ vật vã
nó dữ tợn, làm cho sôi bọt miếng, mình mẩy nát
hết, rồi mới ra khỏi.
40 Tôi đã xin môn đồ thầy đuổi quỉ đó, nhưng
họ đuổi không được.
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng dõi
không tin và bội nghịch kia, ta ở với các ngươi
và nhịn các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem
con của ngươi lại đây.
42 Đứa con trai vừa lại gần, quỉ xô nó nhào
xuống đất, và vật vã dữ tợn. Song Đức Chúa
Jêsus quở nặng tà ma, chữa lành con trẻ ấy, và
giao lại cho cha nó.
43 Ai nấy đều lấy làm lạ về quyền phép cao
trọng của Đức Chúa Trời. Khi mọi người đang
khen lạ các việc Đức Chúa Jêsus làm, Ngài phán
cùng môn đồ rằng:
44 Về phần các ngươi, hãy nghe kỹ điều ta sẽ
nói cùng: Con người sẽ bị nộp trong tay người
ta.
45 Nhưng các môn đồ không hiểu lời ấy, vì đã
che khuất cho mình để chẳng rõ nghĩa làm sao;

và sợ không dám hỏi Ngài về lời ấy.
46 Các môn đồ biện luận cùng nhau cho biết ai
là lớn hơn hết trong hàng mình.
47 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng trong
lòng môn đồ, thì lấy một đứa con trẻ để gần
mình,
48 mà phán rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp
con trẻ nầy, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, tức là
tiếp Đấng đã sai ta. Vì kẻ nào hèn mọn hơn hết
trong vòng các ngươi, ấy chính người đó là kẻ
cao trọng.
49 Giăng cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, chúng
tôi từng thấy có kẻ nhân danh thầy mà trừ quỉ;
chúng tôi đã cấm họ, vì không cùng chúng tôi
theo thầy.
50 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng
cấm họ, vì ai không nghịch cùng các ngươi, là
thuận với các ngươi.
51 Khi gần đến k" Đức Chúa Jêsus được đem
lên khỏi thế gian, Ngài quyết định đi thành Giê-
ru-sa-lem.
52 Ngài sai kẻ đem tin đi trước mình. Họ ra đi,
vào một làng của người Sa- ma-ri, để sửa soạn
nhà trọ cho Ngài;
53 song người Sa-ma-ri không tiếp rước Ngài,
vì Ngài đi thẳng lên thành Giê- ru-sa-lem.
54 Gia-cơ và Giăng là môn đồ Ngài, thấy vậy,
nói rằng: Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi
khiến lửa từ trên trời xuống thiêu họ chăng?
55 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại quở hai
người, mà rằng: Các ngươi không biết tâm thần
nào xui giục mình.

56 Rồi Ngài cùng môn đồ đi qua làng khác.
57 Đang khi đi đường, có kẻ thưa Ngài rằng:
Chúa đi đâu tôi sẽ theo đó.
58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang,
chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà
gối đầu.
59 Ngài phán cùng kẻ khác rằng: Ngươi hãy
theo ta. Kẻ ấy thưa rằng: Xin cho phép tôi đi
chôn cha tôi trước đã.
60 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để
kẻ chết chôn kẻ chết; còn ngươi, hãy đi rao giảng
nước Đức Chúa Trời.
61 Có kẻ khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ
theo Chúa, song xin cho phép tôi trước về từ giã
người trong nhà tôi.
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ai đã tra tay
cầm cày, còn ngó lại đằng sau, thì không xứng
đáng với nước Đức Chúa Trời.

10

1 Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn đồ khác,
sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành các
chỗ mà chính Ngài sẽ đi.
2 Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì
trúng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa
gặt sai con gặt đến trong mùa của mình.
3 Hãy đi; nầy, ta sai các ngươi đi, khác nào như
chiên con ở giữa bầy muông sói.
4 Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc
đường.
5 Hễ các ngươi vào nhà nào, trước hết hãy nói
rằng: Cầu sự bình an cho nhà nầy!

6 Nếu nhà đó có người nào đáng được bình an,
sự bình an của các ngươi sẽ giáng cho họ; bằng
không, sẽ trở về các ngươi.
7 Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các
ngươi, vì người làm công đáng được tiền lương
mình. Đừng đi nhà nầy sang nhà khác.
8 Hễ các ngươi vào thành nào, mà người ta tiếp
rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho.
9 Hãy chữa kẻ bịnh ở đó, và nói với họ rằng:
Nước Đức Chúa Trời đến gần các ngươi.
10 Song hễ các ngươi vào thành nào, họ không
tiếp rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng:
11 Đối với các ngươi, chúng ta cũng phủi bụi
của thành các ngươi đã dính chân chúng ta;
nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần
các ngươi rồi.
12 Ta phán cùng các ngươi, đến ngày cuối
cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành nầy.
13 Khốn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn cho
mầy, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã
làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và
thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và
đội tro mà ăn năn từ lâu rồi.
14 Vậy, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và
thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay.
15 Còn mầy, thành Ca-bê-na-um, mầy sẽ được
nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới
dưới Âm phủ!
16 Ai nghe các ngươi, ấy là nghe ta; ai bỏ các
ngươi, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã
sai ta.

17 Bảy mươi môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa
rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, các quỉ cũng
phục chúng tôi.
18 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã thấy
quỉ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp.
19 Nầy, ta đã ban quyền cho các ngươi giày đạp
rắn, bò cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới
chân; không gì làm hại các ngươi được.
20 Dầu vậy, chớ mừng vì các quỉ phục các
ngươi; nhưng hãy mừng vì tên các ngươi đã ghi
trên thiên đàng.
21 Cũng giờ đó, Đức Chúa Jêsus nức lòng bởi
Đức Thánh Linh, bèn nói rằng: Lạy Cha, là Chúa
trời đất, tôi ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu những
sự nầy với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ
ra cho trẻ nhỏ hay! Thưa Cha, phải, thật như
vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt lành.
22 Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha
không ai biết Con là ai; ngoài Con, và người nào
mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không có ai
biết Cha là ai.
23 Đoạn, Ngài xây lại cùng môn đồ mà phán
riêng rằng: Phước cho mắt nào được thấy điều
các ngươi thấy!
24 Vì ta nói cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên
tri và vua chúa ước ao thấy điều các ngươi thấy,
mà chẳng từng thấy, ước ao nghe điều các ngươi
nghe, mà chẳng từng nghe.
25 Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi
đặng thử Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy, tôi
phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?

26 Ngài phán rằng: Trong luật pháp có chép
điều gì? Ngươi đọc gì trong đó?
27 Thưa rằng: Ngươi phải hết lòng, hết linh
hồn, hết sức, hết trí mà kính mến Chúa là Đức
Chúa Trời ngươi; và yêu người lân cận như
mình.
28 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đáp phải
lắm; hãy làm điều đó, thì được sống.
29 Song thầy ấy muốn xưng mình là công bình,
nên thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Ai là người
lân cận tôi?
30 Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán rằng: Có
một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành
Giê-ri-cô, lâm vào kẻ cướp, nó giựt lột hết, đánh
cho mình mẩy bị thương rồi đi, để người đó nửa
sống nửa chết.
31 Vả, gặp một thầy tế lễ đi xuống đường đó,
thấy người ấy, thì đi qua khỏi.
32 Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần,
thấy, rồi đi qua khỏi.
33 Song có một người Sa-ma-ri đi đường, đến
gần người đó, ngó thấy thì động lòng thương;
34 bèn áp lại, lấy dầu và rượu xức chỗ bị
thương, rồi rịt lại; đoạn, cho cỡi con vật mình
đem đến nhà quán, mà săn sóc cho.
35 Đến bữa sau, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ
quán, dặn rằng: Hãy săn sóc người nầy, nếu tốn
hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả.
36 Trong ba người đó, ngươi tưởng ai là lân cận
với kẻ bị cướp?
37 Thầy dạy luật thưa rằng: Aáy là người đã

lấy lòng thương xót đãi người. Đức Chúa Jêsus
phán rằng: Hãy đi, làm theo như vậy.
38 Khi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ đi đường,
đến một làng kia, có người đàn bà, tên là Ma-thê,
rước Ngài vào nhà mình.
39 Người có một em gái, tên là Ma-ri, ngồi dưới
chân Chúa mà nghe lời Ngài.
40 Vả, Ma-thê mảng lo việc vặt, đến thưa Đức
Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, em tôi để một mình
tôi hầu việc, Chúa há không nghĩ đến sao? Xin
biểu nó giúp tôi.
41 Chúa đáp rằng: Hỡi Ma-thê, Ma-thê, ngươi
chịu khó và bối rối về nhiều việc;
42 nhưng có một việc cần mà thôi. Ma-ri đã
lựa phần tốt, là phần không có ai cất lấy được.

11

1 Có một ngày, Đức Chúa Jêsus cầu nguyện
ở nơi kia. Khi cầu nguyện xong, một môn đồ
thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu
nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn đồ mình.
2 Ngài phán rằng: Khi các ngươi cầu nguyện,
hãy nói: Lạy Cha! danh Cha được thánh; nước
Cha được đến;
3 xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy;
4 xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha
kẻ mích lòng mình; và xin chớ đem chúng tôi
vào sự cám dỗ!
5 Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Nếu
một người trong các ngươi có bạn hữu, nửa đêm
đến nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh,

6 vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không
có chi đãi người.
7 Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng
khuấy rối tôi, cửa đóng rồi, con cái và tôi đã đi
ngủ, không dậy được mà lấy bánh cho anh;
8 ta nói cùng các ngươi, dầu người ấy không
chịu dậy cho bánh vì là bạn mình, nhưng vì cớ
người kia làm rộn, sẽ dậy và cho người đủ sự cần
dùng.
9 Ta lại nói cùng các ngươi: Hãy xin, sẽ ban
cho; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho.
10 Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ
mở cửa cho ai gõ.
11 Trong các ngươi có ai làm cha, khi con mình
xin bánh mà cho đá chăng? Hay là xin cá, mà
cho rắn thay vì cá chăng?
12 Hay là xin trứng, mà cho bò cạp chăng?
13 Vậy nếu các ngươi là người xấu, còn biết
cho con cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các
ngươi ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh Linh
cho người xin Ngài!
14 Đức Chúa Jêsus đuổi một quỉ câm; khi quỉ
ra khỏi, người câm liền nói được. Dân chúng
đều lấy làm lạ;
15 song có mấy kẻ nói rằng: Người nầy nhờ
Bê-ên-xê-bun là chúa quỉ mà trừ quỉ.
16 Kẻ khác muốn thử Ngài, thì xin Ngài một
dấu lạ từ trời xuống.
17 Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, bèn phán
rằng: Nước nào tự chia rẽ nhau thì tan hoang,
nhà nào tự chia rẽ nhau thì đổ xuống.

18 Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự chia rẽ nhau, thì nước
nó còn sao được, vì các ngươi nói ta nhờ Bê-ê-
xê-bun mà trừ quỉ?
19 Nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỉ, thì con
các ngươi nhờ ai mà trừ quỉ? Bởi vậy, chính con
các ngươi sẽ làm quan án các ngươi.
20 Nhưng nếu ta cậy ngón tay Đức Chúa Trời
mà trừ quỉ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi
các ngươi rồi.
21 Khi một người mạnh sức cầm khí giới giữ
cửa nhà mình, thì của cải nó vững vàng.
22 Nhưng có người khác mạnh hơn đến thắng
được, thì cướp lấy khí giới người kia đã nhờ cậy,
và phân phát sạch của cải.
23 Phàm ai không theo ta, thì nghịch cùng ta,
ai không thâu hiệp với ta, thì tan lạc.
24 Khi tà ma đã ra khỏi một người, thì đi dông
dài các nơi khô khan để kiếm chỗ nghỉ. Kiếm
không được, thì nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta
là nơi ta mới ra khỏi.
25 Nó trở về, thấy nhà quét sạch và dọn dẹp tử
tế,
26 bèn đi rủ bảy quỉ khác dữ hơn mình vào nhà
mà ở; vậy số phận người nầy lại khốn khổ hơn
phen trước.
27 Đức Chúa Jêsus đang phán những điều ấy,
có một người đàn bà ở giữa dân chúng cất tiếng
thưa rằng: Phước cho dạ đã mang Ngài và vú đã
cho Ngài bú!
28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Những kẻ nghe
và giữ lời Đức Chúa Trời còn có phước hơn!

29 Khi dân chúng nhóm lại đông lắm, Đức
Chúa Jêsus phán rằng: Dòng dõi nầy là dòng
dõi độc ác; họ xin một dấu lạ, song sẽ không
cho dấu lạ nào khác hơn dấu lạ của Giô-na.
30 Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve,
thì cũng một thể ấy, Con người sẽ là dấu lạ cho
dòng dõi nầy.
31 Đến ngày phán xét, nữ hoàng Nam phương
sẽ đứng dậy với người của dòng dõi nầy và lên
án họ, vì người từ nơi đầu cùng đất đến nghe
lời khôn ngoan vua Sa-lô-môn, mà nầy, ở đây có
Đấng hơn vua Sa-lô-môn!
32 Đến ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ
đứng dậy với người của dòng dõi nầy và lên án
họ, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng dạy và ăn
năn; mà nầy, ở đây có Đấng hơn Giô-na.
33 Không ai thắp đèn mà để chỗ khuất hay là
dưới thùng, nhưng để trên chân đèn, hầu cho
kẻ vào được thấy sáng.
34 Mắt là đèn của thân thể; nếu mắt ngươi sõi
sàng, cả thân thể ngươi được sáng láng; song
nếu mắt ngươi xấu, thân thể ngươi phải tối tăm.
35 Aáy vậy, hãy coi chừng kẻo sự sáng trong
mình ngươi hóa ra sự tối chăng.
36 Nếu cả thân thể ngươi sáng láng, không có
phần nào tối tăm, thì sẽ được sáng hết thảy, cũng
như khi có cái đèn soi sáng cho ngươi vậy.
37 Đức Chúa Jêsus đang phán, có một người
Pha-ri-si mời Ngài về nhà dùng bữa. Ngài vào
ngồi bàn.
38 Người Pha-ri-si thấy Ngài không rửa trước

bữa ăn, thì lấy làm lạ.
39 Nhưng Chúa phán rằng: Hỡi các ngươi là
người Pha-ri-si, các ngươi rửa sạch bề ngoài chén
và mâm, song bề trong đầy sự trộm cướp và điều
dữ.
40 Hỡi kẻ dại dột! Đấng đã làm nên bề ngoài,
há không làm nên bề trong nữa sao?
41 Thà các ngươi lấy của mình có mà bố thí, thì
mọi điều sẽ sạch cho các ngươi.
42 Song khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì
các ngươi nộp một phần mười về bạc hà, hồi
hương, cùng mọi thứ rau, còn sự công bình và
sự kính mến Đức Chúa Trời, thì các ngươi bỏ
qua! Aáy là các việc phải làm, mà cũng không
nên bỏ qua các việc khác.
43 Khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì các
ngươi ưa ngôi cao nhất trong nhà hội, và thích
người ta chào mình giữa chợ!
44 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi giống như
mả loạn, người ta bước lên trên mà không biết!
45 Một thầy dạy luật bèn cất tiếng nói rằng:
Thưa thầy, thầy nói vậy cũng làm sỉ nhục chúng
tôi.
46 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Khốn cho các
ngươi nữa, là thầy dạy luật, vì các ngươi chất
cho người ta gánh nặng khó mang, mà tự mình
thì không động ngón tay đến!
47 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi xây mồ mả
các đấng tiên tri mà tổ phụ mình đã giết!
48 Như vậy, các ngươi làm chứng và ưng thuận
việc tổ phụ mình đã làm; vì họ đã giết các đấng
tiên tri, còn các ngươi lại xây mồ cho.

49 Vậy nên, sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời
đã phán rằng: Ta sẽ sai đấng tiên tri và sứ đồ
đến cùng chúng nó; chúng nó sẽ giết kẻ nầy, bắt
bớ kẻ kia,
50 hầu cho huyết mọi đấng tiên tri đổ ra từ khi
sáng thế, cứ dòng dõi nầy mà đòi,
51 là từ huyết A-bên cho đến huyết Xa-cha-ri
đã bị giết giữa khoảng bàn thờ và đền thờ; phải,
ta nói cùng các ngươi, sẽ cứ dòng dõi nầy mà
đòi huyết ấy.
52 Khốn cho các ngươi, là thầy dạy luật, vì các
ngươi đã đoạt lấy chìa khóa của sự biết, chính
mình không vào, mà người khác muốn vào, lại
ngăn cấm không cho!
53 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đó rồi, các thầy
thông giáo và người Pha-ri-si bèn ra sức ép Ngài
dữ tợn, lấy nhiều câu hỏi khêu chọc Ngài,
54 và lập mưu để bắt bẻ lời nào từ miệng Ngài
nói ra.

12

1 Khi ấy, dân chúng nhóm lại kể hàng ngàn
người, đến nỗi giày đạp nhau, Đức Chúa Jêsus
mới trước hết phán cùng môn đồ rằng: Hãy giữ
mình về men của người Pha-ri-si, là sự giả hình.
2 Chẳng có sự gì giấu mà không phải lộ ra,
chẳng có sự gì kín mà không được biết.
3 Vậy nên mọi điều mà các ngươi đã nói nơi tối,
sẽ nghe ra nơi sáng; mọi điều mà các ngươi đã
nói vào lỗ tai trong buồng kín, sẽ giảng ra trên
mái nhà.

4 Ta nói cùng các ngươi, là bạn hữu ta: Đừng
sợ kẻ giết xác rồi sau không làm gì được nữa.
5 Song ta chỉ cho các ngươi biết phải sợ ai: phải
sợ Đấng khi đã giết rồi, có quyền bỏ xuống địa
ngục; phải ta nói cùng các ngươi, ấy là Đấng các
ngươi phải sợ!
6 Người ta há chẳng bán năm con chim sẻ giá
hai đồng tiền sao? Nhưng Đức Chúa Trời không
quên một con nào hết.
7 Dầu đến tóc trên đầu các ngươi cũng đã đếm
cả rồi. Đừng sợ chi, vì các ngươi trọng hơn nhiều
chim sẻ.
8 Ta nói cùng các ngươi, ai sẽ xưng ta trước
mặt thiên hạ, thì Con người cũng sẽ xưng họ
trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời.
9 Nhưng ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì họ
sẽ bị chối trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời.
10 Ai nói nghịch cùng Con người, thì sẽ được
tha; song kẻ nói lộng ngôn phạm đến Đức Thánh
Linh, thì không được tha đâu.
11 Khi người ta đem các ngươi đến nhà hội,
trước mặt quan án và quan cai trị, thì chớ lo về
nói cách nào để binh vực mình, hoặc nói lời gì;
12 bởi vì chính giờ đó Đức Thánh Linh sẽ dạy
các ngươi những lời phải nói.
13 Bấy giờ, một người giữa dân chúng thưa
rằng: Thưa thầy, xin biểu anh tôi chia gia tài
cho tôi.
14 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi người
kia, ai đặt ta làm quan xử kiện hay là chia của
cho các ngươi?
15 Đoạn, Ngài phán cùng chúng rằng: Hãy giữ

cẩn thận chớ hà tiện gì hết; vì sự sống của người
ta không phải cốt tại của cải mình dư dật đâu.
16 Ngài lại phán cùng chúng lời ví dụ nầy:
Ruộng của một người giàu kia sinh lợi nhiều lắm,
17 người bèn tự nghĩ rằng: Ta phải làm thể
nào? Vì không có đủ chỗ chứa hết sản vật.
18 Lại nói: Nầy, việc ta sẽ làm: ta phá cả kho
tàng và cất cái khác lớn hơn, thâu trữ sản vật và
gia tài vào đó;
19 rồi sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi,
mầy đã được nhiều của để dành dùng lâu năm;
thôi, hãy nghỉ, ăn uống, và vui vẻ.
20 Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng:
Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn ngươi sẽ bị
đòi lại; vậy những của cải ngươi đã sắm sẵn sẽ
thuộc về ai?
21 Hễ ai thâu trữ của cho mình mà không giàu
có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.
22 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ
rằng: Aáy vậy, ta nói cùng các ngươi, đừng vì
sự sống mà lo đồ mình ăn, cũng đừng vì thân
thể mà lo đồ mình mặc.
23 Sự sống trọng hơn đồ ăn, thân thể trọng hơn
đồ mặc.
24 Hãy xem con quạ: nó không gieo, không gặt,
cũng không có hầm vựa kho tàng chi, mà Đức
Chúa Trời còn nuôi nó; huống chi các ngươi quí
hơn chim chóc là dường nào!
25 Có ai trong các ngươi lo lắng mà làm cho đời
mình dài thêm một khắc không?
26 Vậy nếu đến việc rất nhỏ các ngươi cũng

không có thể được sao các ngươi lo việc khác?
27 Hãy xem hoa huệ mọc lên thể nào: nó chẳng
làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; song ta phán
cùng các ngươi, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng
đến đâu, cũng không được mặc áo như một hoa
nào trong giống ấy.
28 Hỡi kẻ ít đức tin, nếu loài cỏ ngoài đồng là
loài nay sống mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời
còn cho mặc thể ấy, huống chi là các ngươi!
29 Vậy các ngươi đừng kiếm đồ ăn đồ uống,
cũng đừng có lòng lo lắng.
30 Vì mọi sự đó, các dân ngoại ở thế gian vẫn
thường tìm, và Cha các ngươi biết các ngươi cần
dùng mọi sự đó rồi.
31 Nhưng thà các ngươi hãy tìm kiếm nước Đức
Chúa Trời, rồi mọi sự đó sẽ được cho thêm.
32 Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ chi; vì Cha các ngươi
đã bằng lòng cho các ngươi nước thiên đàng.
33 Hãy bán gia tài mình mà bố thí. Hãy sắm
cho mình túi không hư, và của báu không hề
hao kém ở trên trời, là nơi kẻ trộm không đến
gần, sâu mọt không làm hư nát.
34 Vì của báu các ngươi ở đâu, thì lòng cũng ở
đó.
35 Lưng các ngươi phải thắt lại, đèn các ngươi
phải thắp lên.
36 Hãy làm như người chờ đợi chủ mình ở tiệc
cưới về, để lúc chủ đến gõ cửa thì liền mở.
37 Phước cho những đầy tớ ấy, khi chủ về thấy
họ thức canh! Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
chủ sẽ thắt lưng mình, cho đầy tớ ngồi bàn mình,

và đến hầu việc họ.
38 Hoặc canh hai, canh ba, chủ trở về, nếu thấy
đầy tớ như vậy thì phước cho họ!
39 Hãy biết rõ, nếu chủ nhà hay kẻ trộm đến
giờ nào, thì sẽ tỉnh thức, chẳng để cho nó đào
ngạch nhà đâu.
40 Các ngươi cũng vậy, hãy chực cho sẵn sàng,
vì Con người sẽ đến trong giờ các ngươi không
ngờ.
41 Phi-e-rơ bèn thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, thí
dụ nầy Chúa phán cho chúng tôi, hay là cũng
cho mọi người?
42 Chúa đáp rằng: Ai là người quản gia ngay
thật khôn ngoan, chủ nhà đặt coi cả người nhà
mình, để đến dịp tiện, phát lương phạn cho họ?
43 Phước cho đầy tớ ấy khi chủ nhà về, thấy
làm như vậy!
44 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ cho
nó quản lý cả gia tài mình.
45 Nhưng nếu đầy tớ ấy tự nghĩ rằng: Chủ ta
chậm đến; rồi cứ đánh đập đầy tớ trai và gái, ăn
uống say sưa,
46 thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không dè,
và giờ nó không biết; lấy roi đánh xé da nó, và
để cho nó đồng số phận với kẻ bất trung.
47 Đầy tớ nầy đã biết ý chủ mình, mà không
sửa soạn sẵn và không theo ý ấy, thì sẽ bị đòn
nhiều.
48 Song đầy tớ không biết ý chủ, mà làm việc
đáng phạt, thì bị đòn ít. Vì ai được ban cho
nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao

cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn.
49 Ta đã đến quăng lửa xuống đất; nếu cháy
lên rồi, ta còn ước ao chi nữa!
50 Có một phép báp-tem mà ta phải chịu, ta
đau đớn biết bao cho đến chừng nào phép ấy
được hoàn thành!
51 Các ngươi tưởng ta đến đem sự bình an cho
thế gian sao? Ta nói cùng các ngươi, không,
nhưng thà đem sự phân rẽ.
52 Vì từ nay về sau, nếu năm người ở chung
một nhà, thì sẽ phân li nhau, ba người nghịch
cùng hai, hai người nghịch cùng ba;
53 cha nghịch cùng con trai, con trai nghịch
cùng cha; mẹ nghịch cùng con gái, con gái
nghịch cùng mẹ; bà gia nghịch cùng dâu, dâu
nghịch cùng bà gia.
54 Ngài lại phán cùng đoàn dân rằng: Khi các
ngươi thấy đám mây nổi lên phương tây, liền nói
rằng: Sẽ có mưa; thì quả có vậy.
55 Lại khi gió nam thổi, các ngươi nói rằng: Sẽ
nóng nực; thì quả có vậy.
56 Hỡi kẻ giả hình! các ngươi biết phân biệt
khí sắc của trời đất; vậy sao không biết phân
biệt thời nầy?
57 Lại sao các ngươi cũng không tự mình xét
đoán điều gì là công bình?
58 Vậy, khi ngươi đi với kẻ kiện mình đến trước
mặt quan tòa, dọc đường hãy gắng sức giải hòa
cùng họ, e họ kéo ngươi đến trước mặt quan án,
quan án giao cho thầy đội, rồi bỏ tù ngươi chăng.
59 Ta nói cùng ngươi, ngươi trả còn thiếu một

đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

13

1 Cũng lúc ấy, có mấy người ở đó thuật cho Đức
Chúa Jêsus nghe về việc Phi-lát giết mấy người
Ga-li-lê, lấy huyết trộn lộn với của lễ họ.
2 Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Các
ngươi tưởng mấy người đó vì chịu khốn nạn
dường ấy, có tội lỗi trọng hơn mọi người Ga-li-lê
khác sao?
3 Ta nói cùng các ngươi, không phải; song nếu
các ngươi chẳng ăn năn, thì hết thảy sẽ bị hư
mất như vậy.
4 Hay là mười tám người bị tháp Si-lô-ê ngã
xuống đè chết kia, các ngươi tưởng họ có tội lỗi
trọng hơn mọi kẻ khác ở thành Giê-ru-sa-lem
sao?
5 Ta nói cùng các ngươi, không phải; nhưng
nếu các ngươi chẳng ăn năn, thì hết thảy cũng
sẽ bị hư mất như vậy.
6 Ngài lại phán thí dụ nầy: Người kia có một
cây vả trồng trong vườn nho mình, đến hái trái
mà không thấy;
7 bèn nói cùng kẻ trồng nho rằng: Kìa đã ba
năm nay ta đến hái trái nơi cây vả nầy mà không
thấy: hãy đốn nó đi; cớ sao nó choán đất vô ích?
8 Kẻ trồng nho rằng: Thưa chúa, xin để lại
năm nầy nữa, tôi sẽ đào đất xung quanh nó rồi
đổ phân vào.
9 Có lẽ về sau nó sẽ ra trái; bằng không, chúa
sẽ đốn.

10 Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus giảng dạy
trong nhà hội kia.
11 Vả, tại đó, có người đàn bà mắc quỉ ám,
phải đau liệt đã mười tám năm; cong lưng chẳng
đứng thẳng được.
12 Đức Chúa Jêsus vừa thấy, gọi mà phán rằng:
Hỡi đàn bà kia, ngươi đã được cứu khỏi bịnh;
13 Ngài bèn đặt tay trên mình người. Tức thì,
người đứng thẳng lên được, và ngợi khen Đức
Chúa Trời.
14 Bấy giờ người cai nhà hội nhân Đức Chúa
Jêsus đã chữa bịnh trong ngày Sa-bát, thì giận
mà cất tiếng nói cùng đoàn dân rằng: Có sáu
ngày phải làm việc, vậy hãy đến trong những
ngày ấy để được chữa cho, đừng đến trong ngày
Sa-bát.
15 Nhưng Chúa đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình,
mỗi người trong các ngươi, đang ngày Sa-bát,
há không mở bò hoặc lừa mình ra khỏi máng
cỏ, dắt đi uống nước hay sao?
16 Con gái của Aùp-ra-ham nầy, quỉ Sa-tan đã
cầm buộc mười tám năm, há chẳng nên mở trói
cho nó trong ngày Sa-bát sao?
17 Ngài phán như vậy, thì các kẻ thù nghịch
cùng Ngài đều hổ thẹn, và cả dân chúng vui
mừng về mọi việc vinh hiển Ngài đã làm.
18 Vậy, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nước Đức
Chúa Trời giống như gì, ta lấy chi mà sánh với?
19 Nước ấy giống như một hột cải, người kia
lấy gieo trong vườn; nó mọc lên trở nên cây cối,
và chim trời làm ổ trên nhành.

20 Ngài lại phán rằng: Ta sẽ sánh nước Đức
Chúa Trời với gì?
21 Nước ấy giống như men, người đàn bà kia
lấy trộn vào ba đấu bột, cho đến chừng bột dậy
cả lên.
22 Đức Chúa Jêsus trải qua các thành các làng,
vừa dạy dỗ vừa đi thẳng tới thành Giê-ru-sa-lem.
23 Có người thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải
chỉ ít kẻ được cứu chăng?
24 Ngài đáp rằng: Hãy gắng sức vào cửa hẹp,
vì, ta nói cùng các ngươi, nhiều người sẽ tìm
cách vào mà không vào được.
25 Khi chủ nhà chờ dậy, đóng cửa lại rồi, các
ngươi ở ngoài gõ cửa kêu rằng: Lạy Chúa, xin
mở cho chúng tôi! Chủ sẽ trả lời rằng: Ta không
biết các ngươi đến từ đâu.
26 Bấy giờ các ngươi sẽ thưa rằng: Chúng tôi
đã ăn uống trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy dỗ
trong các chợ chúng tôi.
27 Chủ lại sẽ trả lời rằng: Ta nói cùng các
ngươi, không biết các ngươi đến từ đâu; hết thảy
những kẻ làm dữ kia, hãy lui ra khỏi ta!
28 Khi ấy, các ngươi thấy Aùp-ra-ham, Y-sác
và Gia-cốp, cùng hết thảy các đấng tiên tri đều
ở trong nước Đức Chúa Trời, còn các ngươi sẽ
bị quăng ra ngoài, là nơi có khóc lóc và nghiến
răng.
29 Lại từ Đông Tây Nam Bắc, người ta sẽ đến
mà ngồi bàn ở trong nước Đức Chúa Trời.
30 Nầy, khi ấy có kẻ rốt sẽ nên đầu, kẻ đầu sẽ
là rốt.

31 Cũng trong lúc đó, có mấy người Pha-ri-si
đến thưa Ngài rằng: Thầy nên bỏ chỗ nầy mà
đi, vì vua Hê-rốt muốn giết thầy.
32 Ngài đáp rằng: Hãy đi nói với con chồn cáo
ấy rằng: Ngày nay, ngày mai, ta đuổi quỉ chữa
bịnh, đến ngày thứ ba, thì đời ta sẽ xong rồi.
33 Nhưng ngày nay, ngày mai, và ngày kia ta
phải đi, vì không có lẽ một đấng tiên tri phải
chết ngoài thành Giê-ru-sa-lem.
34 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết
các tiên tri, và quăng đá các đấng chịu sai đến
cùng ngươi, bao phen ta muốn nhóm họp con
cái ngươi, như gà mái túc và ấp con mình dưới
cánh, mà các ngươi chẳng muốn!
35 Nầy, nhà các ngươi sẽ bỏ hoang. Ta nói cùng
các ngươi, các ngươi không còn thấy ta nữa cho
đến chừng nào sẽ nói rằng: Phước cho Đấng
nhân danh Chúa mà đến!

14

1 Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus vào nhà
một người kẻ cả dòng Pha-ri-si để dùng bữa,
những người ở đó dòm hành Ngài.
2 Số là có một người mắc bịnh thủy thũng ở
trước mặt Ngài.
3 Đức Chúa Jêsus cất tiếng hỏi thầy dạy luật và
người Pha-ri-si rằng: Trong ngày Sa-bát, có nên
chữa bịnh hay không?
4 Họ đều làm thinh. Ngài bèn đem người bịnh
chữa lành, rồi cho về.

5 Đoạn, Ngài phán cùng họ rằng: Nào có ai
trong các ngươi, đang ngày Sa- bát, nếu có con
trai hay là bò mình té xuống giếng mà không
kéo liền lên sao?
6 Họ không đối đáp gì về điều đó được.
7 Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ
ngồi trên, nên phán cùng họ thí dụ nầy:
8 Khi người ta mời ngươi dự tiệc cưới, chớ ngồi
chỗ cao nhất, vì e rằng trong những khách mời
có ai tôn trọng hơn ngươi,
9 người đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi rằng:
Hãy nhường chỗ cho người nầy ngồi, mà ngươi
xấu hổ vì phải xuống chỗ chót chăng.
10 Nhưng khi ngươi được mời, hãy ngồi chỗ
chót, người đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi
rằng: Hỡi bạn, xin ngồi lên cao hơn. Vậy thì
điều đó sẽ làm cho ngươi được kính trọng trước
mặt những người đồng bàn mình.
11 Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống,
còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên.
12 Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng:
Khi ngươi đãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời
bạn hữu, anh em, bà con và láng giềng giàu, e
rằng họ cũng mời lại mà trả cho ngươi chăng.
13 Song khi ngươi đãi tiệc, hãy mời những kẻ
nghèo khó, tàn tật, què, đui,
14 thì ngươi sẽ được phước, vì họ không có thể
trả lại cho ngươi; đến k” kẻ công bình sống lại,
ngươi sẽ được trả.
15 Một người đồng tiệc nghe lời đó, thì thưa
Ngài rằng: Phước cho kẻ sẽ được ăn bánh trong

nước Đức Chúa Trời!
16 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có người
kia dọn tiệc lớn, mời nhiều người ăn.
17 Khi đến giờ ăn, sai đầy tớ mình đi nói với
những kẻ được mời rằng: Hãy đến, mọi sự đã
sẵn rồi.
18 Song họ đồng tình xin kiếu hết. Người thứ
nhất nói rằng: Tôi có mua một đám ruộng, cần
phải đi coi; xin cho tôi kiếu.
19 Kẻ khác rằng: Tôi có mua năm cặp bò, phải
đi xem thử; xin cho tôi kiếu.
20 Kẻ khác nữa rằng: Tôi mới cưới vợ, vậy tôi
đi không được.
21 Đầy tớ trở về, trình việc đó cho chủ mình.
Chủ bèn nổi giận, biểu đầy tớ rằng: Hãy đi mau
ra ngoài chợ, và các đường phố, đem những kẻ
nghèo khó, tàn tật, đui, què vào đây.
22 Sau lại đầy tớ trình rằng: Thưa chủ, điều
chủ dạy, đã làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ.
23 Chủ nhà lại biểu rằng: Hãy ra ngoài đường
và dọc hàng rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được
đầy nhà ta.
24 Vì, ta nói cùng các ngươi, trong những kẻ đã
mời trước, không có ai được nếm bữa tiệc của
ta đâu.
25 Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa
Jêsus; Ngài xây lại cùng họ mà phán rằng:
26 Nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha
mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự
sống mình nữa, thì không được làm môn đồ ta.
27 Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo
ta, cũng không được làm môn đồ ta.

28 Vả, trong các ngươi có ai là người muốn xây
một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí tổn
cho biết mình có đủ của đặng làm xong việc
cùng chăng sao?
29 e khi đã xây nền rồi, không làm xong được,
thì mọi người thấy liền chê cười,
30 và rằng: Người nầy khởi công xây, mà
không thể làm xong được!
31 Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua
khác, mà trước không ngồi bàn luận xem mình
đem đi một muôn lính có thể địch nổi vua kia
đem hai muôn cùng chăng sao?
32 Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ
đi xin hòa.
33 Như vậy, nếu ai trong các ngươi không bỏ
mọi sự mình có, thì không được làm môn đồ ta.
34 Muối là giống tốt; nhưng nếu muối mất
mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được?
35 Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho
phân; người ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà
nghe, hãy nghe.

15

1 Hết thảy các người thâu thuế và người có tội
đến gần Đức Chúa Jêsus đặng nghe Ngài giảng.
2 Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo
lằm bằm mà nói rằng: Người nầy tiếp những kẻ
tội lỗi, và cùng ăn với họ!
3 Ngài bèn phán cho họ lời thí dụ nầy:
4 Trong các ngươi ai là người có một trăm con
chiên, nếu mất một con, mà không để chín mươi

chín con nơi đồng vắng, đặng đi tìm con đã mất
cho k” được sao?
5 Khi đã kiếm được, thì vui mừng vác nó lên
vai;
6 đoạn, về đến nhà, kêu bạn hữu và kẻ lân cận,
mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được
con chiên bị mất.
7 Ta nói cùng các ngươi, trên trời cũng như
vậy, sẽ vui mừng cho một kẻ có tội ăn năn hơn
là chín mươi chín kẻ công bình không cần phải
ăn năn.
8 Hay là, có người đàn bà nào có mười đồng
bạc, mất một đồng, mà không thắp đèn, quét
nhà, kiếm kỹ càng cho k” được sao?
9 Khi tìm được rồi, gọi bầu bạn và người lân
cận mình, mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta
đã tìm được đồng bạc bị mất.
10 Ta nói cùng các ngươi, trước mặt thiên sứ
của Đức Chúa Trời cũng như vậy, sẽ mừng rỡ
cho một kẻ có tội ăn năn.
11 Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con
trai.
12 Người em nói với cha rằng: Thưa cha, xin
chia cho tôi phần của mà tôi sẽ được. Người cha
liền chia của mình cho hai con.
13 Cách ít ngày, người em tóm thâu hết, đi
phương xa, ở đó, ăn chơi hoang đàng, tiêu sạch
gia tài mình.
14 Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn
đói lớn; nó mới bị nghèo thiếu,
15 bèn đi làm mướn cho một người bổn xứ, thì
họ sai ra đồng chăn heo.

16 Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho
no, nhưng chẳng ai cho.
17 Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: Tại nhà cha
ta, biết bao người làm mướn được bánh ăn dư
dật, mà ta đây phải chết đói!
18 Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng:
Thưa cha, tôi đã đặng tội với trời và với cha,
19 không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha
đãi tôi như đứa làm mướn của cha vậy.
20 Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình. Khi
còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương
xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn.
21 Con thưa cùng cha rằng: Cha ơi, tôi đã đặng
tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con
của cha nữa.
22 nhưng người cha bảo đầy tớ rằng: Hãy mau
mau lấy áo tốt nhất mặc cho nó; đeo nhẫn vào
ngón tay, mang giày vào chân.
23 Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta
hãy ăn mừng,
24 vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã
mất mà bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi sự
vui mừng.
25 Vả, con trai cả đang ở ngoài đồng. Khi trở
về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa,
26 bèn gọi một đầy tớ mà hỏi cớ gì.
27 Đầy tớ thưa rằng: Em cậu bây giờ trở về,
nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em
về được mạnh khỏe.
28 Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà.
Vậy cha nó ra khuyên nó vào.

29 Nhưng nó thưa cha rằng: Nầy, tôi giúp việc
cha đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà
cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn
chơi với bạn hữu tôi.
30 Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết
gia tài cha với phường điếm đĩ rồi trở về, thì cha
vì nó làm thịt bò con mập!
31 Người cha nói rằng: Con ơi, con ở cùng cha
luôn, hết thảy của cha là của con.
32 Nhưng thật nên dọn tiệc và vui mừng, vì em
con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy
được.

16

1 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng:
người giàu kia có một quản gia bị cáo với chủ
rằng người tiêu phá của chủ.
2 Vậy, chủ đòi người đó mà nói rằng: Ta nghe
nói về ngươi nỗi chi? Hãy khai ra việc quản trị
của ngươi, vì từ nay ngươi không được cai quản
gia tài ta nữa.
3 Người quản gia tự nghĩ rằng: Chủ cách chức
ta, ta sẽ làm gì? Làm ruộng thì ta không có sức
làm nổi, còn đi ăn mày thì hổ ngươi.
4 Ta biết điều ta sẽ làm, để khi bị cách chức,
có kẻ tiếp rước ta về nhà.
5 Người ấy bèn gọi riêng từng người mắc nợ
chủ mình đến, và hỏi người thứ nhất rằng:
Ngươi mắc nợ chủ ta bao nhiêu?
6 Trả lời rằng: Một trăm thùng dầu. Quản gia
nói rằng: Hãy cầm lấy tờ khế, ngồi xuống đó,

viết mau: Năm chục.
7 Rồi hỏi người kia rằng: Còn ngươi, mắc bao
nhiêu? Trả lời rằng: Một trăm hộc lúa mì. Quản
gia rằng: Hãy cầm lấy tờ khế và viết: Tám chục.
8 Chủ bèn khen quản gia bất nghĩa ấy về việc
người đã làm khôn khéo như vậy. Vì con đời nầy
trong việc thông công với người đồng đời mình
thì khôn khéo hơn con sáng láng.
9 Còn ta nói cho các ngươi: Hãy dùng của bất
nghĩa mà kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp
các ngươi vào nhà đời đời.
10 Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung
tín trong việc lớn; ai bất nghĩa trong việc rất
nhỏ, cũng bất nghĩa trong việc lớn.
11 Vậy nếu các ngươi không trung tín về của
bất nghĩa, có ai đem của thật giao cho các ngươi?
12 Nếu các ngươi không trung tín về của người
khác, ai sẽ cho các ngươi được của riêng mình?
13 Không có đầy tớ nào làm tôi hai chủ được; vì
sẽ ghét chủ nầy mà yêu chủ kia, hay là hiệp với
chủ nầy mà khinh dể chủ kia. Các ngươi không
có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-
môn nữa.
14 Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền tài, nghe mọi
điều đó, bèn chê cười Ngài.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi làm bộ
công bình qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời
biết lòng các ngươi; vì sự người ta tôn trọng là
gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời.
16 Luật pháp và các lời tiên tri có đến đời Giăng
mà thôi; từ đó tin lành của nước Đức Chúa Trời

được truyền ra, và ai nấy dùng sức mạnh mà
vào đó.
17 Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong
luật pháp phải bỏ đi.
18 Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm
tội tà dâm, ai cưới đàn bà bị chồng để, thì cũng
phạm tội tà dâm.
19 Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải
gai mịn, hằng ngày ăn ở rất là sung sướng.
20 Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rơ, nằm
ngoài cửa người giàu đó, mình đầy những ghẻ.
21 Người ước ao được ăn những đồ ở trên bàn
người giàu rớt xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ
người.
22 Vả, người nghèo chết, thiên sứ đem để vào
lòng Aùp-ra-ham; người giàu cũng chết, người
ta đem chôn.
23 Người giàu ở nơi âm phủ đang bị đau đớn,
ngước mắt lên, xa thấy Aùp-ra- ham, và La-xa-rơ
trong lòng người;
24 bèn kêu lên rằng: Hỡi Aùp-ra-ham tổ tôi,
xin thương lấy tôi, sai La-xa-rơ nhúng đầu ngón
tay vào nước đặng làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị
khổ trong lửa nầy quá đỗi.
25 Nhưng Aùp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi,
hãy nhớ lại lúc ngươi còn sống đã được hưởng
những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rơ phải
những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được yên ủi, còn
ngươi phải bị khổ hình.
26 Vả lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với
ngươi, đến nỗi ai muốn từ đây qua đó không

được, mà ai muốn từ đó qua đây cũng không
được.
27 Người giàu nói rằng: Tổ tôi ơi! vậy thì xin
sai La-xa-rơ đến nhà cha tôi,
28 vì tôi có năm anh em, đặng người làm chứng
cho họ về những điều nầy, kẻo họ cũng xuống
nơi đau đớn nầy chăng.
29 Aùp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có
Môi-se và các đấng tiên tri; chúng nó phải nghe
lời các đấng ấy!
30 Người giàu nói rằng: Thưa Aùp-ra-ham tổ
tôi, không phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết
sống lại đến cùng họ, thì họ sẽ ăn năn.
31 Song Aùp-ra-ham rằng: Nếu không nghe
Môi-se và các đấng tiên tri, thì dầu có ai từ kẻ
chết sống lại, chúng nó cũng chẳng tin vậy.

17

1 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng:
Không có thể khỏi xảy đến sự gây nên phạm tội
được; song khốn thay cho ai là kẻ làm ra sự ấy!
2 Nếu ai gây cho chỉ một kẻ nhỏ nầy phạm tội,
thì thà rằng buộc cối đá vào cổ nó mà quăng
xuống biển còn hơn.
3 Các ngươi hãy giữ lấy mình. Nếu anh em
ngươi đã phạm tội, hãy quở trách họ; và nếu họ
ăn năn, thì hãy tha thứ.
4 Dầu trong một ngày, họ phạm tội cùng ngươi
bảy lần và bảy lần trở lại cùng ngươi mà nói
rằng: Tôi ăn năn, thì hãy tha tội cho họ.

5 Các sứ đồ thưa Chúa rằng: Xin thêm đức tin
cho chúng tôi!
6 Chúa đáp rằng: Nếu các ngươi có đức tin
trộng bằng hột cải, các ngươi khiến cây dâu nầy
rằng: Hãy nhổ đi mà trồng dưới biển, thì nó sẽ
vâng lời.
7 Ai trong các ngươi có đầy tớ đi cày hoặc đi
chăn, khi ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy
đến ngay mà ngồi ăn, hay sao?
8 Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho
ta ăn, thắt lưng hầu ta, cho đến chừng nào ta ăn
uống xong, rồi sau ngươi sẽ ăn uống sao?
9 Đầy tớ vâng lịnh mà làm, thì chủ có biết ơn
gì nó chăng?
10 Các ngươi cũng vậy, khi làm xong việc
truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là
đầy tớ vô ích; điều chúng tôi đã làm là điều chắc
phải làm.
11 Đức Chúa Jêsus đang lên thành Giê-ru-sa-
lem, trải qua bờ cõi xứ Sa-ma- ri và Ga-li-lê.
12 Nhằm khi vào làng kia, có mười người
phung đến đón rước Ngài, đứng đằng xa,
13 lên tiếng rằng: Lạy Jêsus, lạy Thầy, xin
thương xót chúng tôi cùng!
14 Khi Ngài thấy họ liền phán rằng: Hãy đi, tỏ
mình cùng thầy tế lễ. Họ đang đi thì phung lành
hết thảy.
15 Có một người trong bọn họ thấy mình đã
được sạch, bèn trở lại, lớn tiếng khen ngợi Đức
Chúa Trời;
16 lại đến sấp mặt xuống đất, nơi chân Đức

Chúa Jêsus, mà tạ ơn Ngài. Vả, người đó là người
Sa-ma-ri.
17 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng:
Không phải mười người đều được sạch cả sao?
Còn chín người kia ở đâu?
18 Chỉ có người ngoại quốc nầy trở lại ngợi
khen Đức Chúa Trời ư!
19 Ngài lại phán rằng: Đứng dậy đi; đức tin
ngươi đã cứu ngươi.
20 Người Pha-ri-si hỏi Đức Chúa Jêsus nước
Đức Chúa Trời chừng nào đến, thì Ngài đáp
rằng: Nước Đức Chúa Trời không đến cách rõ
ràng,
21 và người ta sẽ không nói: ỳ đây, hay là: ỳ đó;
vì nầy, nước Đức Chúa Trời ở trong các ngươi.
22 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Sẽ có k”
các ngươi ước ao thấy chỉ một ngày của Con
người, mà không thấy được.
23 Người ta sẽ nói cùng các ngươi rằng: Ngài
ở đây, hay là: Ngài ở đó; nhưng đừng đi, đừng
theo họ.
24 Vì như chớp nháng lòe từ dưới phương trời
nầy đến dưới phương trời kia, thì Con người
trong ngày Ngài cũng như vậy.
25 Nhưng Ngài trước phải chịu đau đớn nhiều,
và bị dòng dõi nầy bỏ ra.
26 Việc đã xảy đến trong đời Nô-ê, thì cũng sẽ
xảy đến trong ngày Con người:
27 người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày
Nô-ê vào tàu, và nước lụt đến hủy diệt thiên hạ
hết.
28 Việc đã xảy ra trong đời Lót cũng vậy, người

ta ăn, uống, mua, bán, trồng tỉa, cất dựng;
29 đến này Lót ra khỏi thành Sô-đôm, thì trời
mưa lửa và diêm sinh, giết hết dân thành ấy.
30 Ngày Con người hiện ra cũng một thể nầy.
31 Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có của để
trong nhà, đừng xuống mà chuyên đi; ai ở ngoài
đồng, cũng đừng trở về nữa.
32 Hãy nhớ lại vợ của Lót.
33 Ai kiếm cách cứu sự sống mình, thì sẽ mất;
ai mất sự sống mình, thì sẽ được lại.
34 Ta phán cùng các ngươi, trong đêm đó, hai
người nằm chung giường, một người sẽ được
rước đi, còn một bị để lại.
35 Hai người đàn bà xay chung cối, một người
được rước đi, còn một bị để lại.
36 Hai người ở ngoài đồng, một người được
rước đi, còn một bị để lại.
37 Các môn đồ bèn thưa Ngài rằng: Thưa Chúa,
sự ấy sẽ ở tại đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở
đâu, chim ó nhóm tại đó.

18

1 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ một thí
dụ, để tỏ ra rằng phải cầu nguyện luôn, chớ hề
mỏi mệt:
2 Trong thành kia, có một quan án không kính
sợ Đức Chúa Trời, không vị nể ai hết.
3 Trong thành đó cũng có một người đàn bà
góa, đến thưa quan rằng: Xin xét lẽ công bình
cho tôi về kẻ nghịch cùng tôi.

4 Quan ấy từ chối đã lâu. Nhưng kế đó, người
tự nghĩ rằng: Dầu ta không kính sợ Đức Chúa
Trời, không vị nể ai hết,
5 song vì đàn bà góa nầy khuấy rầy ta, ta sẽ xét
lẽ công bình cho nó, để nó không tới luôn làm
nhức đầu ta.
6 Đoạn, Chúa phán thêm rằng: Các ngươi có
nghe lời quan án không công bình đó đã nói
chăng?
7 Vậy, có lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ
công bình cho những người đã được chọn, là kẻ
đêm ngày kêu xin Ngài, mà lại chậm chạp đến
cứu họ sao!
8 Ta nói cùng các ngươi, Ngài sẽ vội vàng xét
lẽ công bình cho họ. Song khi Con người đến,
há sẽ thấy đức tin trên mặt đất chăng?
9 Ngài lại phán thí dụ nầy về kẻ cậy mình là
người công bình và khinh dể kẻ khác:
10 Có hai người lên đền thờ cầu nguyện: một
người Pha-ri-si và một người thâu thuế.
11 Người Pha-ri-si đứng cầu nguyện thầm như
vầy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì
tôi không phải như người khác, tham lam, bất
nghĩa, gian dâm, cũng không phải như người
thâu thuế nầy.
12 Tôi kiêng ăn một tuần lễ hai lần, và nộp một
phần mười về mọi món lợi của tôi.
13 Người thâu thuế đứng xa xa, không dám
ngước mắt lên trời, đấm ngực mà rằng: Lạy Đức
Chúa Trời, xin thương xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có
tội!

14 Ta nói cùng các ngươi, người nầy trở về nhà
mình, được xưng công bình hơn người kia; vì
ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ
mình xuống sẽ được nhắc lên.
15 Người ta cũng đem con trẻ đến cùng Đức
Chúa Jêsus, cho được Ngài rờ đến chúng nó.
Môn đồ thấy vậy, trách những người đem đến.
16 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán
rằng: hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn
cấm; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những
người giống như con trẻ ấy.
17 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai không
nhận lãnh nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ,
thì sẽ không được vào đó.
18 Bấy giờ có một quan hỏi Đức Chúa Jêsus
rằng: Thưa thầy nhân lành, tôi phải làm gì cho
được hưởng sự sống đời đời?
19 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi
ta là nhân lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là
Đức Chúa Trời.
20 Ngươi đã biết các điều răn nầy: Ngươi chớ
phạm tội tà dâm; chớ giết người; chớ trộm cướp;
chớ nói chứng dối; hãy hiếu kính cha mẹ.
21 Người ấy thưa rằng: Tôi đã giữ các điều ấy
từ thuở nhỏ.
22 Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán rằng:
Còn thiếu cho ngươi một điều; hãy bán hết gia
tài mình, phân phát cho kẻ nghèo, thì ngươi sẽ
có của cải ở trên trời; bấy giờ hãy đến mà theo
ta.
23 Nhưng người ấy nghe mấy lời thì trở nên
buồn rầu, vì giàu có lắm.

24 Đức Chúa Jêsus thấy người buồn rầu, bèn
phán rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời là
khó dường nào!
25 Lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người
giàu vào nước Đức Chúa Trời!
26 Những người nghe điều đó, nói rằng: Vậy
thì ai được cứu?
27 Ngài đáp rằng: Sự chi người ta không làm
được, thì Đức Chúa Trời làm được.
28 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: nầy chúng tôi đã bỏ
sự mình có mà theo thầy.
29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói
cùng các ngươi, người nào vì cớ nước Đức Chúa
Trời mà bỏ nhà cửa, cha mẹ, anh em, vợ con,
30 thì trong đời nầy được lãnh nhiều hơn, và
đời sau được sự sống đời đời.
31 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đem mười hai sứ đồ
riêng ra mà phán rằng: Nầy, chúng ta lên thành
Giê-ru-sa-lem, mọi điều mà các đấng tiên tri đã
chép về Con người sẽ ứng nghiệm.
32 Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại; họ sẽ nhạo
báng Ngài, mắng nhiếc Ngài, nhổ trên Ngài,
33 sau khi đánh đòn rồi, thì giết Ngài đi; đến
ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.
34 Song các môn đồ không hiểu chi hết; vì
nghĩa những lời đó kín giấu cho môn đồ nên
không rõ ý Đức Chúa Jêsus nói là gì.
35 Đức Chúa Jêsus đến gần thành Giê-ri-cô, có
một người đui ngồi xin ở bên đường,
36 nghe đoàn dân đi qua, bèn hỏi việc gì đó.
37 Người ta trả lời rằng: Aáy là Jêsus, người

Na-xa-rét đi qua.
38 Người đui bèn kêu lên rằng: Lạy Jêsus, con
vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng!
39 Những kẻ đi trước rầy người cho nín đi; song
người càng kêu lớn hơn nữa rằng: Lạy con vua
Đa-vít, xin thương xót tôi cùng!
40 Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền đem người
đến. Khi người đui lại gần, thì Ngài hỏi rằng:
41 Ngươi muốn ta làm gì cho? Thưa rằng: Lạy
Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại.
42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy sáng mắt
lại; đức tin của ngươi đã chữa lành ngươi.
43 Tức thì, người sáng mắt, đi theo Đức Chúa
Jêsus, ngợi khen Đức Chúa Trời. Hết thảy dân
chúng thấy vậy, đều ngợi khen Đức Chúa Trời.

19

1 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô, đi ngang
qua phố.
2 Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu
bọn thâu thuế, và giàu có.
3 Người đó tìm xem Đức Chúa Jêsus là ai,
nhưng không thấy được, vì đoàn dân đông lắm,
mà mình lại thấp.
4 Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để
ngó thấy Đức Chúa Jêsus, vì Ngài phải đi qua đó.
5 Đức Chúa Jêsus đến chỗ ấy, ngước mắt lên
mà phán rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau,
vì hôm nay ta phải ở nhà ngươi.
6 Xa-chê vội vàng xuống và mừng rước Ngài.

7 Ai nấy thấy vậy, đều lằm bằm rằng: Người
nầy vào nhà kẻ có tội mà trọ!
8 Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa
rằng: Lạy Chúa, nầy, tôi lấy nửa gia tài mình
mà cho kẻ nghèo, và nếu có làm thiệt hại ai, bất
k" việc gì, tôi sẽ đền gấp tư.
9 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hôm nay sự
cứu đã vào nhà nầy, vì người nầy cũng là con
cháu Aùp-ra-ham.
10 Bởi Con người đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.
11 Họ nghe những lời ấy, thì Đức Chúa Jêsus
thêm một thí dụ nữa, vì Ngài gần đến thành
Giê-ru-sa-lem, và người ta tưởng rằng nước Đức
Chúa Trời sẽ hiện ra ngay.
12 Vậy, Ngài phán rằng: Có một vị thế tử đi
phương xa, đặng chịu phong chức làm vua rồi
trở về;
13 bèn gọi mười người trong đám đầy tớ mình,
giao cho mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng
bạc nầy sanh lợi cho đến khi ta trở về.
14 Song dân xứ ấy ghét người, thì sai sứ theo
đặng nói rằng: Chúng tôi không muốn người
nầy cai trị chúng tôi!
15 Khi người đã chịu phong chức làm vua rồi,
trở về, đòi các đầy tớ đã lãnh bạc đến, đặng cho
biết mỗi người làm lợi được bao nhiêu.
16 Đầy tớ thứ nhất đến trình rằng: Lạy Chúa,
nén bạn của chúa sanh lợi được mười nén.
17 Chủ rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành kia, được
lắm; vì ngươi trung tín trong sự nhỏ mọn, ngươi
sẽ được cai trị mười thành.

18 Người thứ hai đến thưa rằng: Lạy chúa, nén
bạc của Chúa sanh lợi ra được năm nén.
19 Chủ rằng: Ngươi được cai trị năm thành.
20 Người khác đến thưa rằng: Lạy chúa, đây
nầy, nén bạc của chúa tôi đã gói giữ trong khăn;
21 bởi tôi sợ chúa, vì chúa là người nghiêm
nhặt, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ
không gieo.
22 Chủ rằng: Hỡi đầy tớ gian ác kia, ta cứ lời
ngươi nói ra mà xét ngươi. Ngươi biết ta là người
nghiêm nhặt, hay lấy trong chỗ không để, gặt
trong chỗ không gieo;
23 cớ sao ngươi không giao bạc ta cho hàng
bạc? Khi ta về, sẽ lấy lại vốn và lời.
24 Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng:
Hãy lấy nén bạc nó đi, cho người có mười nén.
25 Họ bèn thưa rằng: Lạy chúa, người ấy có
mười nén rồi.
26 Ta nói cùng các ngươi, ai có, thì sẽ cho thêm;
song ai không có, thì sẽ cất luôn của họ đã có
nữa.
27 Còn như những kẻ nghịch cùng ta, không
muốn ta cai trị họ, hãy kéo họ đến đây, và chém
đi trước mặt ta.
28 Sau khi Đức Chúa Jêsus phán điều đó, thì đi
trước mặt dân chúng lên thành Giê-ru-sa-lem.
29 Đức Chúa Jêsus gần đến thành Bê-pha-giê
và Bê-tha-ni, ngang núi gọi là ô-li-ve, sai hai môn
đồ đi,
30 và dặn rằng: Hãy đi đến làng trước mặt các
ngươi; khi vào làng, sẽ thấy một lừa con buộc
đó, chưa hề có ai cỡi; hãy mở và dắt về cho ta.

31 Hoặc có ai hỏi sao các ngươi mở nó ra, hãy
trả lời rằng: Chúa cần dùng lừa nầy.
32 Hai người được sai ra đi, quả gặp mọi điều
y như Đức Chúa Jêsus đã phán.
33 Đang mở lừa con, các chủ lừa hỏi rằng: Sao
mở lừa con nầy ra:
34 Hai người trả lời rằng: Chúa cần dùng nó.
35 Hai người bèn dắt lừa về cho Đức Chúa
Jêsus; rồi lấy áo mình trải trên con lừa, nâng
Ngài lên cỡi.
36 Khi Đức Chúa Jêsus đang đi tới, có nhiều kẻ
trải áo trên đường.
37 Lúc đến gần dốc núi ô-li-ve, cả đám môn
đồ lấy làm mừng rỡ, và cả tiếng ngợi khen Đức
Chúa Trời về những phép lạ mình đã thấy,
38 mà nói rằng: Đáng ngợi khen Vua nhân
danh Chúa mà đến! Bình an ở trên trời, và vinh
hiển trên các nơi rất cao!
39 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám
dân đông nói cùng Ngài rằng: Thưa thầy, xin
quở trách môn đồ thầy!
40 Ngài đáp rằng: Ta phán cùng các ngươi, nếu
họ nín lặng thì đá sẽ kêu lên.
41 Khi Đức Chúa Jêsus gần đến thành, thấy thì
khóc về thành, và phán rằng:
42 Ước gì, ít nữa là ngày nay, mầy đã hiểu biết
sự làm cho mầy được bình an! Song hiện nay
những sự ấy kín giấu nơi mắt mầy.
43 Vì sẽ có ngày xảy đến cho mầy, khi quân
nghịch đào hố xung quanh mầy, vây mầy chặt
bốn bề.

44 Họ sẽ hủy hết thảy, mầy và con cái ở giữa
mầy nữa. Không để cho mầy hòn đá nầy trên
hòn đá kia, vì mầy không biết lúc mình đã được
thăm viếng.
45 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, bèn đuổi
những kẻ bán ở đó ra,
46 mà phán rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta sẽ
là nhà cầu nguyện; song các ngươi làm thành ra
một cái hang trộm cướp.
47 Hằng ngày Ngài giảng dạy trong đền thờ.
Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, cùng người
tôn trưởng trong dân tìm phương giết Ngài;
48 nhưng họ không biết dùng chước chi, vì dân
sự đều chăm chỉ mà nghe Ngài nói.

20

1 Một ngày trong những ngày đó, Đức Chúa
Jêsus đang dạy dỗ dân chúng trong đền thờ và
rao truyền Tin Lành, thì các thầy tế lễ cả, các
thầy thông giáo, và các trưởng lão đến thình
lình,
2 hỏi Ngài như vầy: Hãy nói cho chúng tôi, bởi
quyền phép nào mà thầy làm những điều nầy,
hay là ai đã ban cho thầy quyền phép ấy?
3 Ngài đáp rằng: Ta cũng hỏi các ngươi một
câu. Hãy nói cho ta:
4 Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời,
hay là bởi người ta?
5 Vả, những người ấy bàn cùng nhau rằng:
Nếu chúng ta nói: Bởi trời, thì người sẽ nói với
ta rằng: Vậy sao các ngươi không tin lời người?

6 Lại nếu chúng ta nói: Bởi người ta, thì cả dân
sự sẽ ném đá chúng ta; vì họ đã tin chắc Giăng
là một đấng tiên tri.
7 Vậy nên họ trả lời rằng không biết phép ấy
bởi đâu mà đến.
8 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta cũng
không nói cho các ngươi bởi quyền phép nào
ta làm những điều nầy.
9 Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng lời thí
dụ nầy: Người kia trồng một vườn nho, đã cho
kẻ trồng nho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày.
10 Đến mùa nho, chủ sai một đầy tớ tới cùng
những kẻ trồng nho đặng nhận một phần hoa
lợi; song bọn trồng nho đánh đầy tớ, đuổi về tay
không.
11 Chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; song họ
cũng đánh, chưởi, và đuổi về tay không.
12 Chủ lại sai đầy tớ thứ ba; song họ cũng đánh
cho bị thương và đuổi đi.
13 Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thể nào?
Ta sẽ sai con trai yêu dấu ta đến; có lẽ chúng nó
sẽ kính nể!
14 Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì
bàn với nhau như vầy: Kìa, ấy là con kế tự; hãy
giết nó, hầu cho gia tài nó sẽ về chúng ta.
15 Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho,
và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao?
16 Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho
nầy, rồi lấy vườn giao cho người khác. Ai nấy
nghe những lời đó, thì nói rằng: Đức Chúa Trời
nào nỡ vậy!

17 Đức Chúa Jêsus bèn ngó họ mà rằng: Vậy
thì lời chép: Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra, Trở nên
đá góc nhà, nghĩa là gì?
18 Hễ ai ngã nhằm đá nầy, thì sẽ bị giập nát,
còn đá nầy ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy.
19 Chính giờ đó, các thầy tế lễ cả và các thầy
thông giáo tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán
thí dụ ấy chỉ về mình; nhưng lại sợ dân chúng.
20 Họ bèn dòm hành Ngài, sai mấy kẻ do thám
giả làm người hiền lành, để bắt bẻ Ngài trong lời
nói, hầu để nộp Ngài cho kẻ cầm quyền và trong
tay quan tổng đốc.
21 Những người đó hỏi Đức Chúa Jêsus câu
nầy: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy nói và dạy
dỗ theo lẽ ngay thẳng, không tây vị ai, lấy lẽ thật
mà dạy đạo Đức Chúa Trời.
22 Chúng tôi có nên nộp thuế cho Sê-sa hay
không?
23 Song Đức Chúa Jêsus biết mưu họ, thì đáp
rằng:
24 Hãy cho ta xem một đơ-ni-ê. Đơ-ni-ê nầy
mang hình và hiệu của ai? Họ thưa rằng: Của
Sê-sa.
25 Ngài bèn phán rằng: Vậy thì của Sê-sa hãy
trả lại cho Sê-sa, của Đức Chúa Trời hãy trả lại
cho Đức Chúa Trời.
26 Trước mặt dân chúng, họ không bắt lỗi lời
Ngài phán chi được; và lấy lời đáp của Ngài làm
lạ, thì nín lặng.
27 Có mấy người Sa-đu-sê, là người vẫn quyết
rằng không có sự sống lại, đến gần Đức Chúa

Jêsus, mà hỏi rằng:
28 Thưa thầy, Môi-se đã truyền lại luật nầy cho
chúng tôi: Nếu người kia có anh, cưới vợ rồi
chết, không con, thì người phải cưới lấy vợ góa
đó để nối dòng cho anh mình.
29 Vậy, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ,
rồi chết, không con.
30 Người thứ hai cũng lấy vợ đó,
31 rồi đến người thứ ba; hết thảy bảy người
cũng vậy, đều chết đi không có con.
32 Rốt lại, người đàn bà cũng chết.
33 Vậy thì đến ngày sống lại, đàn bà đó sẽ là
vợ ai? vì bảy người đều đã lấy làm vợ.
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Con cái của đời
nầy lấy vợ gả chồng;
35 song những kẻ đã được kể đáng dự phần đời
sau và đáng từ kẻ chết sống lại, thì không lấy vợ
gả chồng.
36 Bởi họ sẽ không chết được nữa, vì giống như
các thiên sứ, và là con của Đức Chúa Trời, tức là
con của sự sống lại.
37 Còn về sự kẻ chết sống lại, Môi-se đã cho
biết trong câu chuyện về Bụi gai, khi người gọi
Chúa là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức
Chúa Trời của Y-sác và Đức Chúa Trời của Gia-
cốp.
38 Vậy, Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa
Trời của kẻ chết, nhưng của kẻ sống; vì ai nấy
đều sống cho Ngài.
39 Có mấy thầy thông giáo cất tiếng thưa Ngài
rằng: Lạy thầy, thầy nói phải lắm.

40 Họ không dám hỏi Ngài câu nào nữa.
41 Đức Chúa Jêsus hỏi họ rằng: Làm sao người
ta nói được rằng Đấng Christ là con vua Đa-vít?
42 vì chính vua Đa-vít đã nói trong sách Thi
thiên rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy
ngồi bên hữu ta,
43 Cho đến khi ta bắt kẻ nghịch ngươi làm bệ
chân ngươi.
44 Vậy, vua Đa-vít gọi Ngài bằng Chúa; có lẽ
nào Ngài là con vua ấy được?
45 Khi dân chúng đang nghe, thì Ngài phán
cùng môn đồ rằng:
46 Hãy giữ mình về các thầy thông giáo, là
người ưa mặc áo dài đi dạo, và thích những sự
chào hỏi giữa chợ, muốn ngôi cao trong nhà hội,
ngồi đầu trong tiệc lớn,
47 làm bộ đọc lời cầu nguyện dài, mà nuốt gia
tài của đàn bà góa. Họ sẽ bị đoán phạt nặng
hơn.

21

1 Đức Chúa Jêsus vừa ngó lên, thấy những kẻ
giàu bỏ tiền lễ vào rương,
2 lại thấy một mụ góa nghèo bỏ vào hai đồng
tiền.
3 Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ vào nhiều hơn
hết mọi người khác.
4 Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà
làm của dâng; nhưng mụ nầy thiếu thốn, mà đã
dâng hết của mình có để nuôi mình.

5 Có mấy người nói về đền thờ, về đá đẹp và
đồ dâng làm rực rỡ trong đền thờ. Đức Chúa
Jêsus phán rằng:
6 Những ngày sẽ đến, mọi điều các ngươi ngó
thấy đây, sẽ không còn một hòn đá nào chồng
trên hòn khác mà không đổ xuống.
7 Họ bèn hỏi Ngài rằng: Lạy thầy, vậy việc đó
chừng nào sẽ xảy đến, và có điềm gì cho người
ta biết rằng việc gần xảy đến không?
8 Ngài đáp rằng: Các ngươi hãy giữ, kẻo bị cám
dỗ; vì có nhiều người sẽ mạo danh ta mà đến,
và nói rằng: Aáy chính ta là Đấng Christ, thì giờ
đã đến gần. Các ngươi đừng theo họ.
9 Lại khi các ngươi nghe nói về giặc giã loạn
lạc, thì đừng kinh khiếp, vì các điều đó phải đến
trước; nhưng chưa phải cuối cùng liền đâu.
10 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân nầy sẽ
dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nó nghịch
cùng nước kia;
11 sẽ có sự động đất lớn, có đói kém và dịch
lệ trong nhiều nơi, có những điềm lạ kinh khiếp
và dấu lớn ở trên trời.
12 Song trước những điều đó thiên hạ sẽ vì cớ
danh ta mà tra tay bắt bớ các ngươi, nộp tại các
nhà hội, bỏ vào ngục, kéo đến trước mặt các vua
và các quan tổng đốc.
13 Điều ấy xảy ra cho các ngươi để làm chứng
cớ.
14 Vậy các ngươi hãy nhớ kỹ trong trí, đừng lo
trước về sự binh vực mình thể nào.
15 Vì ta sẽ ban cho các ngươi lời lẽ và sự khôn

ngoan, mà kẻ nghịch không chống cự và bẻ bác
được.
16 Các ngươi cũng sẽ bị cha, mẹ, anh, em, bà
con, bạn hữu mình nộp mình; và họ sẽ làm cho
nhiều người trong các ngươi phải chết.
17 Các ngươi sẽ vì cớ danh ta bị mọi người ghen
ghét.
18 Nhưng một sợi tóc trên đầu các ngươi cũng
không mất đâu.
19 Nhờ sự nhịn nhục của các ngươi mà giữ
được linh hồn mình.
20 Vả, khi các ngươi sẽ thấy quân lính vây
thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết sự tàn phá thành
ấy gần đến.
21 Lúc đó, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên
núi; ai ở trong thành phải đi ra ngoài, ai ở ngoài
đồng đừng trở vào thành.
22 Vì những ngày đó là ngày báo thù, hầu cho
mọi lời đã chép được ứng nghiệm.
23 Trong những ngày ấy, khốn cho đàn bà có
thai, và đàn bà cho con bú! Vì sẽ có tai nạn lớn
trong xứ, và cơn thạnh nộ nghịch cùng dân nầy.
24 Họ sẽ bị ngã dưới lưỡi gươm, sẽ bị đem đi
làm phu tù giữa các dân ngoại, thành Giê-ru-sa-
lem sẽ bị dân ngoại giày đạp, cho đến chừng nào
các k” dân ngoại được trọn.
25 Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng,
cùng các ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước
sầu não rối loạn vì biển nổi tiếng om sòm và
sóng đào.
26 Người ta nhân trong khi đợi việc hung dữ
xảy ra cho thế gian, thì thất kinh mất vía, vì các

thế lực trên trời sẽ rúng động.
27 Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con người dùng đại
quyền đại vinh mà ngự đến trên đám mây.
28 Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy
đứng thẳng lên, ngước đầu lên, vì sự giải cứu
của các ngươi gần tới.
29 Đoạn, Ngài phán cùng họ một lời ví dụ rằng:
Hãy xem cây vả và các cây khác;
30 khi nó mới nứt lộc, các ngươi thấy thì tự biết
rằng mùa hạ đã gần đến.
31 Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy
xảy ra, hãy biết nước Đức Chúa Trời gần đến.
32 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng dõi
nầy chẳng qua trước khi mọi sự kia chưa xảy
đến.
33 Trời đất sẽ qua, song lời ta nói sẽ không qua
đâu.
34 Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn
uống quá độ, sự say sưa và sự lo lắng đời nầy
làm cho lòng các ngươi mê mẩn chăng, và e ngày
ấy đến thình lình trên các ngươi như lưới bủa;
35 vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên
mặt đất cũng vậy.
36 Vậy, hãy tỉnh thức luôn và cầu nguyện, để
các ngươi được tránh khỏi các tai nạn sẽ xảy ra,
và đứng trước mặt Con người.
37 Vả, ban ngày, Đức Chúa Jêsus dạy dỗ trong
đền thờ; còn đến chiều, Ngài đi lên núi, gọi là
núi Ô-li-ve, mà ở đêm tại đó.
38 Vừa tảng sáng, cả dân sự đến cùng Ngài
trong đền thờ, đặng nghe Ngài dạy.

22

1 Ngày lễ ăn bánh không men tức là lễ Vượt
Qua đến gần.
2 Các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo
tìm phương đặng giết Đức Chúa Jêsus; vì họ sợ
dân.
3 Vả, quỉ Sa-tan ám vào Giu-đa, gọi là ỗch-ca-
ri-ốt, là người trong số mười hai sứ đồ,
4 nó đi kiếm các thầy tế lễ cả và các thầy đội,
để đồng mưu dùng cách nào nộp Ngài cho họ.
5 Các người kia mừng lắm, hứa sẽ cho nó tiền
bạc.
6 Nó đã ưng thuận với họ, bèn kiếm dịp tiện
đặng nộp Đức Chúa Jêsus trong khi dân chúng
không biết.
7 Đến ngày lễ ăn bánh không men, là ngày
người ta phải giết con sinh làm lễ Vượt Qua,
8 Đức Chúa Jêsus sai Phi-e-rơ và Giăng đi, mà
phán rằng: Hãy đi dọn lễ Vượt Qua cho chúng
ta ăn.
9 Hai người thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi
dọn lễ ấy tại đâu?
10 Ngài đáp rằng: Khi các ngươi vào thành, sẽ
gặp một người mang vò nước; hãy theo người
vào nhà.
11 và nói cùng chủ nhà rằng: Thầy phán cùng
ngươi rằng: Phòng khách là chỗ ta sẽ ăn lễ Vượt
Qua với môn đồ ta ở đâu?
12 Chủ nhà sẽ chỉ cho một cái phòng rộng và
cao, đồ đạc sẵn sàng; các ngươi hãy dọn ở đó.
13 Hai môn đồ đi, quả gặp những điều như
Ngài đã phán, bèn dọn lễ Vượt Qua.

14 Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ đồ cùng
ngồi với Ngài.
15 Ngài phán rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt Qua
nầy với các ngươi trước khi ta chịu đau đớn.
16 Vì, ta nói cùng các ngươi, ta sẽ không ăn lễ
nầy nữa cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước
Đức Chúa Trời.
17 Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng:
Hãy lấy cái nầy phân phát cho nhau.
18 Vì, ta nói cùng các ngươi, từ nay ta sẽ không
uống trái nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa
Trời đến rồi.
19 Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra
phân phát cho môn đồ, mà phán rằng: Nầy là
thân thể ta, đã vì các ngươi mà phó cho; hãy làm
sự nầy để nhớ đến ta.
20 Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy
chén đưa cho môn đồ, mà phán rằng: Chén nầy
là giao ước mới trong huyết ta vì các ngươi mà
đổ ra.
21 Vả lại, nầy, bàn tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi
bàn nầy.
22 Con người đi, theo như điều đã chỉ định;
nhưng khốn cho người nầy phản Ngài!
23 Môn đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là
người sẽ làm điều đó.
24 Môn đồ lại cãi lẫy nhau, cho biết ai sẽ được
tôn là lớn hơn hết trong đám mình.
25 Nhưng Ngài phán cùng môn đồ rằng: Các
vua của các dân ngoại lấy phép riêng mình mà
cai trị, những người cầm quyền cai trị được

xưng là người làm ơn.
26 Về phần các ngươi, đừng làm như vậy; song
ai lớn hơn trong các ngươi phải như kẻ rất nhỏ,
và ai cai trị phải như kẻ hầu việc.
27 Vì một người ngồi ăn với một người hầu
việc, ai là lớn hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không?
Nhưng ta ở giữa các ngươi như kẻ hầu việc vậy.
28 Còn như các ngươi, đã bền lòng theo ta trong
mọi sự thử thách ta,
29 nên ta ban nước cho các ngươi, cũng như
Cha ta đã ban cho ta vậy,
30 để các ngươi được ăn uống chung bàn trong
nước ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai
chi phái Y-sơ-ra-ên.
31 Hỡi Si-môn, Si-môn, nầy quỉ Sa-tan đã đòi
sàng sảy ngươi như lúa mì.
32 Song ta đã cầu nguyện cho ngươi, hầu cho
đức tin ngươi không thiếu thốn. Vậy, đến khi
ngươi đã hối cải, hãy làm cho vững chí anh em
mình.
33 Phi-e-rơ thưa rằng: Thưa Chúa, tôi sẵn lòng
đi theo Chúa, đồng tù đồng chết.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-e-rơ, ta
nói cùng ngươi, hôm nay khi gà chưa gáy, ngươi
sẽ ba lần chối không biết ta.
35 Đoạn, Ngài lại phán rằng: Khi ta đã sai các
ngươi đi, không đem túi, bao, giày chi hết, các
ngươi có thiếu gì không? Môn đồ thưa rằng:
Không thiếu chi hết.
36 Ngài phán rằng: Nhưng bây giờ, ai có túi
bạc, hãy lấy đi, ai có bao, cũng vậy; ai không có

gươm, hãy bán áo ngoài đi mà mua.
37 Vì ta rao cho các ngươi, có lời chép rằng:
Ngài đã bị kể vào hàng kẻ dữ. Lời ấy phải ứng
nghiệm về chính mình ta. Thật vậy, sự đã chỉ về
ta hầu được trọn.
38 Các sứ đồ thưa rằng: Thưa Chúa, có hai
thanh gươm đây. Ngài phán rằng: Aáy là đủ.
39 Đoạn, Đức Chúa Jêsus ra đi, lên núi Ô-li-ve
theo như thói quen; các môn đồ cùng đi theo
Ngài.
40 Khi đã đến nơi đó, Ngài phán cùng môn đồ
rằng: Hãy cầu nguyện, hầu cho các ngươi khỏi
sa vào sự cám dỗ.
41 Ngài bèn đi khỏi các môn đồ, cách chừng
liệng một cục đá, quì xuống mà cầu nguyện
42 rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén
nầy khỏi tôi! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chớ
không theo ý tôi!
43 Có một thiên sứ từ trên trời hiện xuống cùng
Ngài, mà thêm sức cho Ngài.
44 Trong cơn rất đau thương, Ngài cầu nguyện
càng thiết, mồ hôi trở nên như giọt máu lớn rơi
xuống đất.
45 Cầu nguyện xong, Ngài đứng dậy trở lại cùng
các môn đồ, thấy đang ngủ mê vì buồn rầu.
46 Ngài phán rằng: Sao các ngươi ngủ? Hãy
đứng dậy cầu nguyện, để cho khỏi sa vào sự cám
dỗ.
47 Khi Ngài còn đang phán, một lũ đông kéo
đến. Tên Giu-đa, một trong mười hai sứ đồ,
đi trước hết, lại gần Đức Chúa Jêsus đặng hôn

Ngài.
48 Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Hỡi Giu-đa, ngươi
lấy cái hôn để phản Con người sao?
49 Những người ở với Ngài thấy sự sắp xảy đến,
bèn nói rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nên dùng
gươm đánh chăng:
50 Một người trong các sứ đồ đánh đầy tớ của
thầy cả thượng phẩm và chém đứt tai bên hữu.
51 Nhưng Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng:
Hãy để cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đầy tớ
ấy, làm cho nó được lành.
52 Đoạn, Đức Chúa Jêsus phán cùng các thầy
tế lễ cả, các thầy đội coi đền thờ, và các trưởng
lão đã đến bắt Ngài, rằng: Các ngươi cầm gươm
và gậy đến bắt ta như bắt kẻ trộm cướp.
53 Hằng ngày ta ở trong đền thờ với các ngươi,
mà các ngươi không ra tay bắt ta. Nhưng nầy là
giờ của các người, và quyền của sự tối tăm vậy.
54 Bấy giờ họ bắt Đức Chúa Jêsus đem đi, giải
Ngài đến nhà thầy cả thượng phẩm. Phi-e-rơ đi
theo Ngài xa xa.
55 Họ nhúm lửa giữa sân, rồi ngồi với nhau;
Phi-e-rơ cũng ngồi giữa đám họ.
56 Một con đòi kia thấy Phi-e-rơ ngồi gần lửa,
thì ngó chăm chỉ, mà nói rằng: Người nầy vốn
cũng ở với người ấy.
57 Song Phi-e-rơ chối Đức Chúa Jêsus, nói rằng:
Hỡi đàn bà kia, ta không biết người đó.
58 Một lát, có người khác thấy Phi-e-rơ, nói
rằng: Ngươi cũng thuộc về bọn đó! Phi-e-rơ đáp
rằng: Hỡi người, ta không phải thuộc về bọn đó

đâu.
59 Độ cách một giờ, có kẻ khác đề quyết như
vậy mà rằng: Thật người nầy cũng ở với Jêsus,
vì người là dân Ga-li-lê.
60 Nhưng Phi-e-rơ cãi rằng: Hỡi người, ta
không biết ngươi nói chi! Đang lúc Phi-e-rơ còn
nói, thì gà liền gáy;
61 Chúa xây mặt lại ngó Phi-e-rơ. Phi-e-rơ nhớ
lại lời Chúa đã phán cùng mình rằng: Hôm nay
trước khi gà chưa gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần;
62 rồi đi ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.
63 Vả, những kẻ canh Đức Chúa Jêsus nhạo
báng và đánh Ngài;
64 che mặt Ngài lại rồi nói rằng: Hãy nói tiên
tri đi, hãy đoán xem ai đánh ngươi!
65 Họ lại nhiếc móc Ngài nhiều lời khác nữa.
66 Đến sáng ngày, các trưởng lão trong dân,
các thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo nhóm
lại, rồi sai đem Đức Chúa Jêsus đến nơi tòa công
luận.
67 Họ hỏi Ngài rằng: Nếu ngươi phải là Đấng
Christ, hãy xưng ra cho chúng ta. Ngài đáp rằng:
Nếu ta nói, thì các ngươi không tin;
68 nếu ta tra gạn các ngươi, thì các ngươi
không trả lời.
69 Nhưng từ nay về sau, Con người sẽ ngồi bên
hữu quyền phép Đức Chúa Trời.
70 ai nấy đều hỏi rằng: Vậy, ngươi là Con Đức
Chúa Trời sao? Ngài đáp rằng: Chính các ngươi
nói ta là Con Ngài.
71 Họ bèn nói rằng: Chúng ta nào có cần chứng

cớ nữa làm chi? Chính chúng ta đã nghe từ
miệng nó nói ra rồi.

23

1 Đoạn, cả hội đồng đứng dậy, điệu Ngài đến
trước mặt Phi-lát
2 Họ bèn khởi cáo Ngài rằng: Chúng tôi đã thấy
người nầy xui dân ta làm loạn, cấm nộp thuế cho
Sê-sa, và xưng mình là Đấng Christ, là Vua.
3 Phi-lát gạn Ngài rằng: Chính ngươi là Vua
dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp
rằng: Thật như lời.
4 Phi-lát bèn nói với các thầy tế lễ cả và dân
chúng rằng: Ta không thấy người nầy có tội gì.
5 Nhưng họ cố nài rằng: Người nầy xui giục
dân sự, truyền giáo khắp đất Giu-đê, bắt đầu từ
xứ Ga-li-lê rồi đến đây.
6 Khi Phi-lát nghe điều đó, thì hỏi nếu người
nầy thật là dân Ga-li-lê chăng.
7 Biết Ngài thuộc quyền cai trị của vua Hê-rốt,
bèn giải đến cho vua Hê-rốt, vua ấy ở tại thành
Giê-ru-sa-lem trong mấy ngày đó.
8 Vua Hê-rốt thấy Đức Chúa Jêsus thì mừng
lắm; vì lâu nay vua muốn gặp Ngài, nhân đã
nghe nói về chuyện Ngài, và mong xem Ngài làm
phép lạ.
9 Vậy, vua hỏi Ngài nhiều câu, song Ngài không
trả lời gì hết.
10 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo ở
đó, cáo Ngài dữ lắm.

11 Bấy giờ vua Hê-rốt và quân lính hầu vua
đều đãi Ngài cách khinh dể và nhạo báng Ngài;
đoạn, họ mặc áo hoa hòe cho Ngài, rồi giao Ngài
về cho Phi-lát.
12 Trước kia Phi-lát với vua Hê-rốt thù hiềm
nhau, nhưng nội ngày ấy trở nên bạn hữu.
13 Phi-lát hiệp các thầy tế lễ cả, các quan đề
hình và dân chúng lại, mà nói rằng:
14 Các ngươi đã đem nộp người nầy cho ta, về
việc xui dân làm loạn; nhưng đã tra hỏi trước
mặt các ngươi đây, thì ta không thấy người mắc
một tội nào mà các ngươi đã cáo;
15 vua Hê-rốt cũng vậy, vì đã giao người về cho
ta. Vậy, người nầy đã không làm điều gì đáng
chết,
16 nên ta sẽ đánh đòn rồi tha đi.
17 (Số là đến ngày lễ, quan phải tha một tên tù
cho dân.)
18 Chúng bèn đồng thanh kêu lên rằng: Hãy
giết người nầy đi, mà tha Ba-ra- ba cho chúng
tôi!
19 Vả, tên nầy bị tù vì dấy loạn trong thành, và
vì tội giết người.
20 Phi-lát có ý muốn tha Đức Chúa Jêsus, nên
lại nói cùng dân chúng nữa.
21 Song chúng kêu lên rằng: Đóng đinh nó trên
cây thập tự đi! Đóng đinh nó trên cây thập tự
đi!
22 Phi-lát lại nói đến lần thứ ba, rằng: Vậy
người nầy đã làm điều ác gì? Ta không tìm thấy
người có sự gì đáng chết. Vậy, đánh đòn xong,
ta sẽ tha.
23 Nhưng chúng cố nài, kêu lớn tiếng rằng

phải đóng đinh Ngài trên cây thập tự; tiếng kêu
của họ được thắng.
24 Phi-lát truyền làm y như lời chúng xin.
25 Bèn tha tên tù vì tội dấy loạn và giết người, là
người chúng đã xin tha; rồi phó Đức Chúa Jêsus
cho mặc ý họ.
26 Khi chúng điệu Đức Chúa Jêsus đi, bắt một
người xứ Sy-ren, tên là Si- môn, từ ngoài đồng
về, buộc phải vác cây thập tự theo sau Ngài.
27 Có đoàn dân đông lắm đi theo Đức Chúa
Jêsus, và có mấy người đàn bà đấm ngực khóc
về Ngài.
28 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây mặt lại với họ
mà phán rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem,
đừng khóc về ta, song khóc về chính mình các
ngươi và về con cái các ngươi.
29 Vì nầy, ngày hầu đến, người ta sẽ nói rằng:
Phước cho đàn bà son, phước cho dạ không sanh
đẻ và vú không cho con bú!
30 Bấy giờ, người ta sẽ nói với núi rằng: Hãy
đổ xuống trên chúng ta! với gò rằng: Hãy che
chúng ta!
31 Vì nếu người ta làm những sự ấy cho cây
xanh, thì cây khô sẽ xảy ra sao?
32 Chúng cũng đem hai người đi nữa, là kẻ
trộm cướp, để giết cùng với Ngài.
33 Khi đến một chỗ gọi là chỗ Sọ, họ đóng đinh
Ngài trên cây thập tự tại đó, cùng hai tên trộm
cướp, một tên bên hữu Ngài, một tên bên tả.
34 Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin
tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì.

Đoạn, họ bắt thăm chia nhau áo xống của Ngài.
35 Dân chúng đứng đó mà ngó. Các người coi
việc nhạo cười Ngài, rằng: Nó đã cứu kẻ khác;
nếu nó là Đấng Christ, Đấng Đức Chúa Trời đã
lựa, thì hãy cứu mình đi!
36 Quân lính cũng giỡn cợt Ngài, lại gần đưa
giấm cho Ngài uống,
37 mà rằng: Nếu ngươi là Vua dân Giu-đa, hãy
tự cứu lấy mình đi!
38 Phía trên đầu Ngài, có đề rằng: Người Nầy
Là Vua Dân Giu-đa.
39 Vả, một tên trộm cướp bị đóng đinh cũng
mắng nhiếc Ngài rằng: Ngươi không phải là
Đấng Christ sao? Hãy tự cứu lấy mình ngươi
cùng chúng ta nữa!
40 Nhưng tên kia trách nó rằng: Ngươi cũng
chịu một hình phạt ấy, còn chẳng sợ Đức Chúa
Trời sao?
41 Về phần chúng ta, chỉ là sự công bình, vì
hình ta chịu xứng với việc ta làm; nhưng người
nầy không hề làm một điều gì ác.
42 Đoạn lại nói rằng: Hỡi Jêsus, khi Ngài đến
trong nước mình rồi, xin nhớ lấy tôi!
43 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói
cùng ngươi, hôm nay ngươi sẽ được ở với ta
trong nơi Ba-ra-đi.
44 Khi đó, ước giờ thứ sáu, khắp xứ đều tối tăm
cho đến giờ thứ chín.
45 Mặt trời trở nên tối, và màn trong đền thờ
xé chính giữa ra làm hai.
46 Đức Chúa Jêsus bèn kêu lớn rằng: Hỡi Cha,
tôi giao linh hồn lại trong tay Cha! Ngài vừa nói

xong thì tắt hơi.
47 Thầy đội thấy sự đã xảy ra, ngợi khen Đức
Chúa Trời rằng: Thật người nầy là người công
bình.
48 Cả dân chúng đi xem, thấy nông nổi làm vậy,
đấm ngực mà trở về.
49 Song những kẻ quen biết Đức Chúa Jêsus và
các người đàn bà theo Ngài từ xứ Ga-li-lê, đều
đứng đằng xa mà ngó.
50 Có một người, tên là Giô-sép, làm nghị viên
tòa công luận, là người chánh trực công bình,
51 không đồng ý và cũng không dự việc các
người kia đã làm. Người ở A-ri- ma-thê, là thành
thuộc về xứ Giu-đê, vẫn trông đợi nước Đức
Chúa Trời.
52 Người bèn đi đến Phi-lát mà xin xác Đức
Chúa Jêsus.
53 Khi đã đem xác Ngài xuống khỏi cây thập tự,
người lấy vải liệm mà bọc, rồi chôn trong huyệt
đã đục nơi hòn đá, là huyệt chưa chôn ai hết.
54 Bấy giờ là ngày sắm sửa, và ngày Sa-bát gần
tới.
55 Các người đàn bà đã từ xứ Ga-li-lê đến với
Đức Chúa Jêsus, theo Giô-sép, xem mả và cũng
xem xác Ngài đặt thể nào. Khi trở về, họ sắm
sửa những thuốc thơm và sáp thơm.
56 Ngày Sa-bát, họ nghỉ ngơi theo luật lệ.

24

1 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, khi mờ sáng,
các người đàn bà ấy lấy thuốc thơm đã sửa soạn
đem đến mồ Ngài.

2 Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mồ;
3 nhưng bước vào, không thấy xác Đức Chúa
Jêsus.
4 Đang khi không biết nghĩ làm sao, xảy có hai
người nam mặt áo sáng như chớp, hiện ra trước
mặt họ.
5 Họ đang thất kinh, úp mặt xuống đất; thì hai
người ấy nói rằng: Sao các ngươi tìm người sống
trong vòng kẻ chết?
6 Ngài không ở đây đâu, song Ngài đã sống lại.
Hãy nhớ khi Ngài còn ở xứ Ga-li-lê, phán cùng
các ngươi thể nào,
7 Ngài đã phán rằng: Con người phải bị nộp
trong tay kẻ có tội, phải bị đóng đinh trên cây
thập tự, và ngày thứ ba phải sống lại.
8 Họ bèn nhớ lại những lời Đức Chúa Jêsus đã
phán.
9 Họ ở mồ trở về, rao truyền mọi sự ấy cho
mười một sứ đồ và những người khác.
10 Aáy là Ma-ri Ma-đơ-len, Gian-nơ, và Ma-ri
mẹ của Gia-cơ, cùng các đàn bà khác đi với họ
đã rao truyền như vậy cho các sứ đồ.
11 Song các sứ đồ không tin, cho lời ấy như là
hư không.
12 Dầu vậy, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mồ,
cúi xuống mà dòm, chỉ thấy vải liệm ở trên đất,
đoạn về nhà, lạ lùng cho việc đã xảy ra.
13 Cũng trong ngày ấy, có hai môn đồ đi đến
làng kia, gọi là Em-ma-út, cách thành Giê-ru-sa-
lem sáu mươi ếch-ta-đơ;
14 họ đàm luận về những sự đã xảy ra.

15 Đang khi nói và cãi lẽ nhau, chính Đức Chúa
Jêsus đến gần cùng đi đường với họ.
16 nhưng mắt hai người ấy bị che khuất không
nhìn biết Ngài được.
17 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi đang đi
đường, nói chuyện gì cùng nhau vậy? Họ dừng
lại, buồn bực lắm.
18 Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-ba, trả
lời rằng: Có phải chỉ ngươi là khách lạ ở thành
Giê-ru-sa-lem, không hay việc đã xảy đến tại đó
cách mấy bữa rày sao?
19 Ngài hỏi rằng: Việc gì vậy? Họ trả lời rằng:
Aáy là việc đã xảy ra cho Jêsus Na-xa-rét, một
đấng tiên tri, có quyền phép trong việc làm và
trong lời nói, trước mặt Đức Chúa Trời và cả
chúng dân;
20 làm sao mà các thầy tế lễ cả cùng các quan
đề hình ta đã nộp Ngài để xử tử, và đã đóng đinh
trên cây thập tự.
21 Chúng tôi trông mong Ngài sẽ cứu lấy dân
Y-sơ-ra-ên; dầu thể ấy, việc xảy ra đã được ba
ngày rồi.
22 Thật có mấy người đàn bà trong vòng chúng
tôi đã làm cho chúng tôi lấy làm lạ lắm: khi mờ
sáng, họ đến mồ,
23 không thấy xác Ngài, thì về báo rằng có
thiên sứ hiện đến, nói Ngài đang sống.
24 Có mấy người trong vòng chúng tôi cũng đi
thăm mồ, thấy mọi điều y như lời họ nói; còn
Ngài thì không thấy.
25 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hỡi những

kẻ dại dột, có lòng chậm tin lời các đấng tiên tri
nói!
26 Há chẳng phải Đấng Christ chịu thương khó
thể ấy, mới được vào sự vinh hiển mình sao?
27 Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kế đến
mọi đấng tiên tri mà cắt nghĩa cho hai người
đó những lời chỉ về Ngài trong cả Kinh Thánh.
28 Khi hai người đi gần đến làng mình định đi,
thì Đức Chúa Jêsus dường như muốn đi xa hơn
nữa.
29 Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng:
Xin ở lại với chúng tôi; vì trời đã xế chiều hầu
tối. Vậy, Ngài vào ở lại cùng họ.
30 Đang khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì
lấy bánh, chúc tạ, đoạn, bẻ ra cho họ.
31 Mắt họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài; song
Ngài thoạt biến đi không thấy.
32 hai người nói cùng nhau rằng: Khi nãy đi
đường, Ngài nói cùng chúng ta và cắt nghĩa Kinh
Thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng nảy sao?
33 Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành
Giê-ru-sa-lem, gặp mười một sứ đồ cùng các
môn đồ khác đang nhóm lại,
34 nói với họ rằng: Chúa thật đã sống lại, và
hiện ra với Si-môn.
35 Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi
đường, và nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thể
nào.
36 Môn đồ đang nói chuyện như vậy, chính Đức
Chúa Jêsus hiện ra giữa đó mà phán rằng: Bình
an cho các ngươi!
37 Nhưng môn đồ đều sửng sốt rụng rời, tưởng

thấy thần.
38 Ngài phán rằng: Sao các ngươi bối rối, và
sao trong lòng các ngươi nghi làm vậy?
39 Hãy xem tay chân ta: thật chính ta. Hãy
rờ đến ta, và hãy xem; thần thì không có thịt
xương, mà các ngươi thấy ta có.
40 Đang phán vậy, Ngài giơ tay và chân ra cho
xem.
41 Nhưng vì cớ môn đồ vui mừng nên chưa tin
chắc, và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: ỳ đây
các ngươi có gì ăn không?
42 Môn đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng.
43 Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn đồ.
44 Đoạn, Ngài phán rằng: Aáy đó là điều mà
khi ta còn ở với các ngươi, ta bảo các ngươi rằng
mọi sự đã chép về ta trong luật pháp Môi-se, các
sách tiên tri, cùng các Thi Thiên phải được ứng
nghiệm.
45 Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu
Kinh Thánh.
46 Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ
phải chịu đau đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ
kẻ chết sống lại,
47 và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao giảng
cho dân các nước sự ăn năn để được tha tội, bắt
đầu từ thành Giê-ru-sa-lem.
48 Các ngươi làm chứng về mọi việc đó; ta đây
sẽ ban cho các ngươi điều Cha ta đã hứa,
49 còn về phần các ngươi, hãy đợi trong thành
cho đến khi được mặc lấy quyền phép từ trên
cao.
50 Kế đó, Ngài đem môn đồ đi đến nơi xung

quanh làng Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước
cho.
51 Đang khi ban phước, Ngài lìa môn đồ mà
được đem lên trời.
52 Môn đồ thờ lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-
sa-lem, mừng rỡ lắm.
53 Môn đồ cứ ở trong đền thờ luôn, ngợi khen
Đức Chúa Trời.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e